Cây Cam Ngọt dịch

Nhật ký Tra nam hoàn lương

Khuynh Trản

WAKA
NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Chịu trách nhiệm xuất bản, nội dung

Giám đốc - Tổng biên tập:

TRẦN CHÍ ĐẠT

Biên tập nội dung:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Biên tập sách điện tử:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Thiết kế bìa:

MI MI

Tác giả

KHUYNH TRẦN

Người dịch:

CÂY CAM NGỌT

Liên kết xuất bản

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH ĐIỆN TỬ WAKA

Đ/C: Tầng 6, tháp văn phòng quốc tế Hòa Bình, số 106 Hoàng Quốc Việt, Cầu Giấy, Hà Nội

ĐT: 024.37918440

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 117 - 2023/CXBIPH/2 - 02/TTTT

Số quyết định xuất bản: 01/QĐ-NXB TTTT ngày 16 tháng 01 năm 2023

Nộp lưu chiểu quý I năm 2023.
ISBN: 978-604-80-7562-0

Chương 1
Tự cứu mình bằng cách đốt phòng chứa củi

Trong phòng chứa củi, Thanh Chỉ nhìn chủ tử mình - Giang Lưu Ly đang cầm các thanh gỗ dày xếp cạnh chân tường.

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân dần truyền đến gần, Giang Lưu Ly lập tức ngừng tay, nét mặt nhanh chóng chuyển sang vẻ bi ai và buồn bã.

Đợi người vừa tới đặt thức ăn xuống đất, Giang Lưu Ly đi tới mở nắp thì thấy trong nồi là một loại cháo vừa khô cứng vừa cháy vàng, bốc mùi ôi thiu rất khó chịu.

“Tiểu thư của ta xuất thân đài các, thân phận cao quý, sao có thể ăn loại đồ ăn này?” Thanh Chỉ phẫn uất hét vào mặt bà Trương.

“Ô! Cô nương này kiêu ngạo thật đấy. Nhưng ta cũng chỉ làm theo mệnh lệnh, cô có nổi giận với ta thì cũng vô dụng thôi.”

Bà ta liếc nhìn hai người trước mặt rồi định rời đi, nhưng Giang Lưu Ly lại nhỏ nhẹ gọi bà Trương lại, nhờ bà ta nói tốt vài câu về mình với Thẩm Mạn Âm.

Bà Trương mỉm cười đáp lại, nhưng trong mắt thì thấp thoáng vẻ khinh thường.

Giang Lưu Ly là tiểu thiếp ở phủ Tuyên Vương, mà Thẩm Mạn Âm lại là trắc phi - người quản lý mọi chuyện ở hậu viện.

Tính đến hiện tại, Giang Lưu Ly đã bị nhốt trong phòng chứa củi và chịu tra tấn hơn mười ngày, rõ ràng đây là chủ ý của Thẩm Mạn Âm.

“Tiểu thư! Tại sao người lại yêu cầu bà ta làm như vậy? Bà già đó là tâm phúc của Thẩm phi đó.”

“Ta không cầu xin mà chỉ là tỏ rõ thái độ của mình, để bà ta báo lại với Thẩm Mạn Âm thôi.”

Vẻ nịnh nọt ban nãy của Giang Lưu Ly hoàn toàn biến mất. Nàng lại cầm thanh gỗ dày lên và nói với Thanh Chỉ: “Em giúp ta đặt những thanh gỗ này cạnh mép tường đi. Ta nghĩ chúng ta có thể rời khỏi đây trong đêm nay đấy.”

Thanh Chỉ nhìn vẻ mặt chắc chắn của tiểu thư nhà mình, dù trong lòng cảm thấy nghi ngờ nhưng vẫn làm theo. Mấy ngày nay bị giam giữ trong phòng chứa củi, thức ăn mà nhà bếp gửi đến đều là đồ ôi thiu, cơm thừa canh cặn. Nhưng Giang Lưu Ly lại bị chính Vương gia ra lệnh giam lại, không thể cầu cứu ai nên chỉ đành để mặc cho bọn đầy tớ ức hiếp họ.

Hiện giờ, người có tiếng nói nhất trong vương phủ là Thẩm Mạn Âm. Cho dù Giang Lưu Ly có là thiên kim của Thừa tướng đi chăng nữa thì nàng cũng phải nhìn sắc mặt của nàng ta để cư xử cho phù hợp.

Thay vì tức giận hay oán thán, tốt hơn hết là nàng nên giả vờ khuất phục để đối phương thả lỏng cảnh giác với mình.

“Nàng ta thật sự đã nói như vậy sao?”

Thẩm Mạn Âm ngồi dựa vào cái giường nhỏ mềm mại, nhìn bà Trương đang quỳ dưới đất bẩm báo.

Bà Trương gật đầu, kể lể liên miên, thậm chí còn cố tình thêm mắm dặm muối vào câu từ để mua vui cho chủ tử, diễn tả dáng vẻ của Giang Lưu Ly lúc cầu xin đã khẩn thiết ra sao, khiến Thẩm Mạn Âm hài lòng nhếch môi mỉm cười.

“Nương nương, mặc dù lúc trước Giang Lưu Ly gây náo loạn, ầm ĩ một hồi lâu, nhưng rốt cuộc vẫn phải chịu thua dưới tay người.”

Bà Trương nịnh nọt mãi khiến Thẩm Mạn Âm càng lúc càng vui sướng.

“Được rồi! Thay vì nghĩ về nàng ta thì chi bằng ngươi hãy bố trí ổn thỏa cho yến hội hôm nay đi. Nếu đã là sinh thần của Vương gia thì toàn thể quan viên đều sẽ đến tham dự, nhất định không được để xảy ra chuyện gì.”

Thẩm Mạn Âm cho rằng Vương gia vốn dĩ không đặt Giang Lưu Ly vào mắt, nhưng nàng ta lại là đích nữ của phủ Thừa tướng. Tuy Hoàng thượng coi trọng thể diện của Giang thừa tướng và hạ chỉ cho Giang Lưu Ly gả vào vương phủ, nhưng lại chỉ ban cho nàng ta danh phận tiểu thiếp mà thôi.

Trong mười ngày kể từ khi Giang Lưu Ly vào vương phủ, Vương gia vẫn luôn nghỉ ngơi ở chỗ Thẩm Mạn Âm. Nàng ta lập tức cố ý thể hiện quyền uy với Giang Lưu Ly, sai mấy nha hoàn đến vả miệng nàng. Quả nhiên, tính tình Giang Lưu Ly vốn kiêu ngạo, lập tức mạo phạm đến Tuyên vương, hậu quả là nàng đã bị nhốt vào phòng chứa củi.

Dù sao thì tính tình của Giang Lưu Ly trước giờ vốn rất phiền phức, chắc chắn tương lai sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Mặt khác, Vương gia cũng không thích nàng, cho nên nếu Thẩm Mạn Âm có hành hạ nàng thì cũng không ai hay biết.

Huống chi, phòng chứa củi này còn bị khóa lại, cho nên Giang Lưu Ly cũng chẳng thể nào đi ra ngoài để cáo trạng với người khác.

Thẩm Mạn Âm liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi cười khẩy.

Trong phòng chứa củi, lúc Giang Lưu Ly nhìn thấy đống củi lớn nằm trong góc thì đã sớm tìm ra cách để trốn thoát.

Dù sao thì nàng cũng đã được hun đúc bởi nền giáo dục hiện đại hơn mười năm, lại luyện võ từ nhỏ, cái cửa sổ giấy mỏng manh của phòng chứa củi này sao có thể làm khó được nàng chứ?

Nghe thấy âm thanh đàn sáo náo nhiệt vang lên bên ngoài cửa sổ, Giang Lưu Ly biết là thời cơ đã đến bèn đặt que gỗ mỏng vào giữa các cành cây, sau đó dùng hai bàn tay ma sát lên que gỗ đó. Không lâu sau, một tia lửa nhỏ chợt lóe lên.

Giang Lưu Ly bảo Thanh Chỉ gom một ít cỏ khô bỏ vào tia lửa nhỏ đó. Tức thì, một đốm lửa nhỏ bùng cháy.

“Tiểu thư! Người giỏi quá!”

Thanh Chỉ lập tức sùng bái nhìn Giang Lưu Ly. Nhưng nàng chỉ xua tay, thầm nghĩ chỉ cần dựa vào nguyên lý ma sát sẽ sản sinh nhiệt năng để làm là được, rất đơn giản.

Nàng bảo Thanh Chỉ mang củi đến, một lúc sau, một đống lửa lớn hơn bốc lên.

Thanh Chỉ tiến lại gần ngọn lửa để hơ ấm bàn tay, cảm thấy thân thể ấm áp hẳn lên. Mấy ngày nay, Thẩm Mạn Âm không hề cung cấp cho hai người bất kỳ vật dụng gì, cho nên họ chỉ có thể nương tựa lẫn nhau để sưởi ấm vào ban đêm lạnh giá. Bây giờ đã có lửa, Thanh Chỉ bèn mỉm cười và nói với Giang Lưu Ly buổi tối không cần phải lo bị cảm lạnh nữa.

Giang Lưu Ly khẽ lắc đầu và mỉm cười, vì đây không phải là mục đích mà nàng tạo ra lửa.

Nàng cầm một cây đuốc đứng dậy, đi về một góc đang chất đầy củi khô, cũng là nơi dễ bốc cháy nhất.

"Tiểu thư."

Thanh Chỉ thấy thế, vội vàng kêu lên.

Giang Lưu Ly quay lại cười với nàng ta: "Thanh Chỉ! Ta cố tình phóng hỏa là để giúp chúng ta có thể thoát ra ngoài. Em cứ tin ta."

Thanh Chỉ bất giác gật đầu, vì bất kể thế nào, nàng ta vẫn luôn tin tưởng chủ nhân của mình.

Giang Lưu Ly xoay người lại, ném ngọn đuốc vào đống củi, ngọn lửa dần lan rộng ra. Sau đó, nàng vội vàng kéo Thanh Chỉ lùi lại cạnh cửa rồi rút chiếc trâm trên đầu mình xuống và chọc vào ổ khóa. Chỉ sau vài lần xoay vặn, cánh cửa đã được mở ra.

Thanh Chỉ kinh ngạc nhìn Giang Lưu Ly, tự hỏi: Tiểu thư nhà mình biết cạy khóa từ khi nào vậy?

Giang Lưu Ly không hề hay biết suy nghĩ hiện giờ của Thanh Chỉ mà chỉ tập trung kéo nàng ta ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Đối với hành động cạy khóa vào lúc nửa đêm, Giang Lưu Ly đã quá quen thuộc rồi. Hôm nay nàng cố tình phóng hỏa, chẳng qua là vì muốn làm hiện trường trở nên ầm ĩ mà thôi. Bởi vì trận hỏa hoạn lớn như thế, cho dù Thẩm Mạn Âm có muốn che giấu thì cũng không thể.

Nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp đang đến gần, Giang Lưu Ly lập tức kéo Thanh Chỉ lẩn vào bóng tối, lạnh lùng nhìn đám người hầu đang ùa tới, hối hả dập lửa.

Tuyên vương Triệu Cẩn Du cũng vội vàng dẫn theo một nhóm gia quyến nữ đến trước phòng chứa củi.

Thẩm Mạn Âm nhìn thấy trận hỏa hoạn lớn như vậy thì rất hoảng hốt. Nàng ta cố ý đối xử hà khắc với Giang Lưu Ly chỉ là để tạo dựng thanh thế chứ không phải muốn hại chết nàng. Bởi vì dù sao thì thân phận của Giang Lưu Ly ở vương phủ cũng là do đích thân Hoàng thượng ban tặng. Nếu có chuyện gì xảy ra với Giang Lưu Ly thì chắc chắn nàng ta sẽ phải gánh lấy hậu quả.

Nghĩ thế, trên trán Thẩm Mạn Âm lập tức đổ mồ hôi lạnh. Nàng ta vội vàng quỳ xuống trước mặt Triệu Cẩn Du.

“Điện hạ! Thần thiếp chỉ làm theo mệnh lệnh của ngài mà thôi. Trận hỏa hoạn này thật sự chỉ là chuyện bất trắc ngoài ý muốn.”

Chương 2
Bỏ lỡ đêm thị tẩm đầu tiên

"Nói như vậy, tức chuyện này là lỗi của ta? Ta ra lệnh cho nàng khiển trách Giang Lưu Ly chứ không cho phép ngược đãi nàng ấy. Vậy mà nàng lại giam nàng ấy trong phòng chứa củi hơn mười ngày qua sao?"

Triệu Cẩn Du thật sự phẫn nộ. Nếu như Giang Lưu Ly xảy ra chuyện gì, Giang thừa tướng nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Ở phía sau, khi một đám quan viên nghe nói con gái của Giang thừa tướng bị nhốt trong phòng chứa củi, mà nay lửa lại lớn như vậy, lại thêm cửa phòng bị khóa chặt thì lập tức đồn đoán rằng người phụ nữ kia làm sao còn sống được. Chỉ có thể là đã "ngọc nát hương tan" mà thôi.

Các quan viên thì thầm một hồi, nhìn Thẩm Mạn Âm bằng ánh mắt khác thường.

Hình tượng nhân hậu, nhu mì mà Thẩm Mạn Âm cố gắng xây dựng trong quá khứ lập tức sụp đổ. Ở tình huống bất đắc dĩ này, nàng ta chỉ có thể âm thầm nghiến răng, hy vọng Giang Lưu Ly bình an vô sự.

Vào thời điểm ngọn lửa đã được khống chế, một số thị vệ quấn chăn ướt quanh người để đi vào phòng chứa củi. Tuy nhiên, sau khi tìm kiếm và ra ngoài, bọn họ đều bẩm báo là không hề tìm thấy dấu vết của ai.

"Có phải là do thi thể đã bị đốt thành tro cho nên mới tìm không thấy hay không? Ngọn lửa ban nãy thật sự quá lớn!"

Liễu Tiêm Vũ cố tình che miệng, ra vẻ sợ hãi và nói.

Thẩm Mạn Âm trừng mắt liếc nàng ta, nhưng khi chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Triệu Cẩn Du thì lại sợ hãi tới tái mặt, vội vàng dập đầu.

"Điện hạ! Tất cả đều do thần thiếp tắc trách, hành động mù quáng, đối xử bất công với Giang Lưu Ly cho nên mới phạm phải sai lầm to lớn như vậy, làm hại nàng ấy mất mạng. Thần thiếp nguyện lấy cái chết để tạ tội, mong phần nào bù đắp cho linh hồn linh thiêng của nàng ấy ở trên trời."

Thẩm Mạn Âm vừa dứt lời thì lập tức đứng dậy, đâm đầu vào chiếc cọc gỗ ở bên cạnh.

Chỉ có điều hai nha hoàn đứng gần đó vội vàng kéo lấy Thẩm Mạn Âm, ngăn cản nàng ta tìm cái chết. Một đám nô tỳ tâm phúc của nàng ta cũng bắt đầu van xin thay cho chủ tử. Âm thanh cầu xin và lạy lục vang lên không ngừng.

Lúc này, Triệu Cẩn Du biết rằng mình cần phải tỏ rõ thái độ, liền liếc nhìn Thẩm Mạn Âm. Hắn nghĩ rằng, tuy người thiếp này hôm nay thật sự quá đáng nhưng nàng ta cũng đã tận tình hầu hạ hắn nhiều năm như vậy nên hắn vẫn mềm lòng.

"Từ hôm nay trở đi, phế bỏ quyền của Thẩm phi ở hậu viện, giáng xuống làm thiếp, chuyển phòng đến Thu Nguyệt Thai."

Thẩm Mạn Âm nghe thấy hình phạt này, trái tim như chìm sâu xuống đáy vực, nhưng ngoài mặt nàng ta vẫn giả vờ biết ơn ân đức của Tuyên vương, thậm chí lại còn không ngớt khóc thương cho cái chết của Giang Lưu Ly.

Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Thẩm Mạn Âm trên mặt đất, Giang Lưu Ly rốt cuộc cũng cảm thấy phần nào hả giận. Nàng vơ lấy hai nắm tro trên mặt đất, bôi loạn lên khuôn mặt của chính mình và Thanh Chỉ, sau đó mới lảo đảo bước ra khỏi chỗ ẩn nấp cùng với một tiếng ho.

"Khụ khụ... Ta vẫn chưa chết."

Giọng nói của nàng cố tình làm cho khàn khàn, thều thào và đầy yếu ớt.

"Giang Lưu Ly!"

Ngay khi Thẩm Mạn Âm nhìn thấy nàng vẫn còn sống, nàng ta lập tức giận dữ, định gào to lên.

Tuy nhiên khi nhận ra rằng vẫn còn nhiều người khác ở hiện trường, Thẩm Mạn Âm đã kìm nén sự hằn học, giả vờ quan tâm một cách thân thiết: "May mà muội muội bình an, nếu không thì ta có chết cũng không thể gánh hết lỗi lầm. Chỉ là, không biết muội muội đã làm thế nào để thoát khỏi đám cháy vậy?"

"Là do ta dùng đuốc thiêu cháy cửa sổ, sau đó cùng thị nữ chạy thoát thân, nếu không thì bọn ta đã chết trong đám cháy rồi."

Giang Lưu Ly vừa khóc vừa kể lại, biểu cảm cực kỳ sợ hãi và hoảng loạn. Khi bắt gặp ánh mắt của Thẩm Mạn Âm, nàng cảm thấy vẫn còn chưa đủ thuyết phục, đành tiếp tục nói: "Ta vốn dĩ muốn chạy thoát bằng cửa chính, nhưng nó đã bị khóa lại mất rồi."

Thẩm Mạn Âm lặng lẽ nghiến răng, tuy nhiên lại chẳng thể làm gì khác ngoài việc nhẹ nhàng giải thích: "Có lẽ muội muội không biết, đây là quy củ trong vương phủ. Bất kì ai sau khi phạm sai lầm đều bị nhốt lại, cửa cũng khóa trái."

"Thì ra là vậy." Giang Lưu Ly khẽ gật đầu như thể vừa ngộ ra, mỉm cười và khẽ đáp: "Vậy thì ta nghĩ, chắc có lẽ việc phát thức ăn ôi thiu và cấp chăn bông rách nát cũng nằm trong số những hình phạt của vương phủ. Cho nên ta cũng không dám trách cứ khi nương nương đối xử như thế với ta, vì dù gì nó cũng là quy củ trong phủ."

Những điều đó đương nhiên không nằm trong số các hình phạt. Sở dĩ Giang Lưu Ly cố ý nói như vậy là vì muốn chứng kiến dáng vẻ không thể biện bạch của Thẩm Mạn Âm.

Hiện giờ nàng ta đang bị Vương gia trách cứ, nếu lại tranh cãi với Giang Lưu Ly thì chỉ khiến Vương gia không vui, chưa kể còn vô số quan viên khác đang nhìn nàng ta.

Thẩm Mạn Âm cắn chặt răng, ra vẻ ngạc nhiên và hỏi: "Muội muội! Lẽ nào muội đã phải chịu nhiều uất ức như vậy? Ta thật sự không hề hay biết chuyện này. Có lẽ là đám nha hoàn đã tự tiện ngược đãi muội muội. Ta nhất định sẽ phạt nặng bọn chúng, bù đắp lại cho muội."

Giang Lưu Ly cười thầm trong lòng nhưng lại ra vẻ hào phóng, rộng lượng mà xua tay.

"Nếu đã là hiểu lầm, ta làm sao dám trách cứ nương nương? Cứ bỏ qua chuyện này đi, khụ khụ..."

Triệu Cẩn Du nhìn Giang Lưu Ly, không khỏi cảm thấy khó chịu. Hôm nay là sinh thần của hắn, mọi chuyện vốn dĩ đang rất tốt đẹp nhưng nàng lại gây ra rắc rối như thế này.

Chỉ có điều, vì tất cả quan viên đều đang chứng kiến, Triệu Cẩn Du vẫn phải tới bên cạnh Giang Lưu Ly. Hắn vốn định an ủi nàng mấy câu, nhưng khi nhìn thấy thân thể của Giang Lưu Ly đầy bụi bẩn thì lập tức cảm thấy chán ghét. Triệu Cẩn Dụ vội lùi lại vài bước, sau đó nói: "Hôm nay nàng đã bị hoảng sợ quá rồi, nên về trước nghỉ ngơi đi. Lát nữa ta sẽ đến thăm nàng."

Ý nghĩa của những lời này cũng đồng nghĩa với việc xóa bỏ hình phạt trước đó dành cho Giang Lưu Ly.

Ngay sau đó, một thị nữ nhanh chóng dìu Giang Lưu Ly trở về Lưu Doanh hiên.

Sau chuyện lần này, Thanh Chỉ đột nhiên cảm thấy tiểu thư của mình thật sự lợi hại. Không những nàng có thể tự gỡ rối cho tình hình khốn khó của chính mình mà nhân tiện còn đả kích Thẩm Mạn Âm bằng một màn ra trò.

"Nhưng tiểu thư, vừa rồi điện hạ nói muốn đến thăm người. Đêm nay tiểu thư nhất định phải giữ điện hạ ở lại, khiến ngài động lòng mới được."

"Động lòng?"

Giang Lưu Ly uể oải, khóe môi khẽ giật.

Mặc dù nàng không phải là "Giang Lưu Ly" thật sự, nhưng nàng cũng biết rằng Triệu Cẩn Du không hề để tâm tới vị "Giang Lưu Ly" kia.

Nguyên nhân là do trước đây "Giang Lưu Ly" bộc lộ tình yêu quá mức dữ dội và mãnh liệt đối với Triệu Cẩn Du, cho nên hắn mới miễn cưỡng rước nàng vào vương phủ.

Ở cổ đại, "Giang Lưu Ly" kia bị nhốt trong phòng chứa củi, vì lâm bệnh nặng mà chết đi. Đúng lúc đó, ở hiện đại, nàng cũng vì rơi xuống vách đá mà mất mạng. Sau đó không biết bằng cách nào mà Giang Lưu Ly lại có thể xuyên không, sống lại ở thời cổ đại.

Thật trùng hợp, hai người thế mà lại có tên và ngoại hình giống nhau, nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược. Vì bây giờ Giang Lưu Ly không hề có hứng thú nào với Triệu Cẩn Du.

Lúc Triệu Cẩn Du đến, hắn đã thay một bộ đồ gấm khác, ra lệnh cho đám tôi tớ lui ra ngoài.

Giang Lưu Ly nhìn thấy Triệu Cẩn Du càng ngày càng tiến lại gần mình, trong lòng không khỏi chột dạ và khẩn trương.

Nhưng vẻ mặt Triệu Cẩn Du không hề vui vẻ, hắn cau mày nhìn toàn thân Giang Lưu Ly vẫn còn dính đầy bụi bẩn.

"Không phải ta đã nói sẽ đến thăm nàng hay sao? Vì sao nàng còn chưa thay quần áo mới?"

Câu hỏi này khiến Giang Lưu Ly ngơ ngác và mơ hồ. Đợi một lúc sau, nàng mới hiểu ra ẩn ý trong câu hỏi đó: Đêm nay, hắn muốn nàng thị tẩm.

Giang Lưu Ly chợt giật mình, trong lòng hoảng hốt. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ và có vẻ không mấy tình nguyện của hắn, nàng liền hỏi:

"Vương gia! Vì sao vào ngày đầu tiên ta được gả vào vương phủ, ngài không đồng ý thị tẩm ta, thế mà đêm nay ngài lại đến đây?"

Ý tứ của câu này chính là muốn chất vấn nguyên nhân hành động đêm nay của hắn.

Ánh mắt Triệu Cẩn Du trở nên u ám, không hề hòa nhã, hắn lạnh lùng nói: "Ta muốn nữ nhân nào thị tẩm thì người đó phải tuân theo. Hôm nay nàng gây sự như vậy không phải là muốn ta đến đây sao? Nếu ta đã tới, bổn phận của nàng chính là hầu hạ ta cho tốt."

Giang Lưu Ly nghe những lời này của Triệu Cẩn Du, lại thấy hắn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, giống như muốn nói: Có cơ hội được hắn thị tẩm chính là vinh hạnh lớn lao của nàng. Dáng vẻ kia đúng là quá yêu bản thân rồi. Thật đáng tiếc cho một người sở hữu ngoại hình ngọc thụ lâm phong mà lại có nội tâm đáng ghét đến vậy.

Nếu cả hai người đều không phải là "ta tình ngươi nguyện", vậy thì chi bằng đừng làm gì cả.

Nghĩ vậy, Giang Lưu Ly dứt khoát đẩy Triệu Cẩn Du ra xa, nhìn thẳng vào mắt hắn và hỏi:

"Vương gia! Lời ngài vừa nói là có ý gì? Thế nào gọi là 'hôm nay ta gây sự là muốn ngài đến đây' chứ? Hôm nay suýt nữa là ta đã chết

cháy. Thế mà ngài chẳng những không định an ủi mà còn muốn hàm oan cho sự trong sạch của ta sao?”

Chương 3

Hoa phục châu ngọc thu mua nhân tâm*

(Dùng thứ quý giá thu mua lòng người)

Triệu Cẩn Du bị nàng đẩy ra thì trong lòng không vui, chỉ cảm thấy Giang Lưu Ly không biết tốt xấu, nhưng nhớ tới tối nay nàng bị kinh sợ thì không thèm so đo thêm nữa, hắn lãnh đạm cất lời:

"Chuyện hôm nay cứ đến đây thôi, ta không muốn truy cứu sâu xa. Tối nay ta đã đến chính là ân sủng của nàng. Nàng đi tắm rửa cẩn thận đi, ta không thích nữ nhân bẩn..."

Triệu Cẩn Du còn chưa nói xong, một chén trà đã hắt lên mặt hắn làm mấy mảnh lá trà dính trên trán, trông hắn cực kỳ chật vật.

Giang Lưu Ly lạnh giọng lên án: "Thế này mà được gọi là ân sủng sao? Lúc ta mới vừa vào phủ ngài đã đến chỗ của nữ nhân khác, hoàn toàn bỏ mặc ta. Thậm chí ngài còn ngược đãi ta, nhốt ta trong phòng chứa củi. Ngài nói đi, có phải trong lòng ngài không có ta nên mới đối xử với ta như vậy không?"

Triệu Cẩn Du lau bã trà và nước trà trên trán, ánh mắt nhìn Giang Lưu Ly như muốn bốc lửa.

"Nàng làm như thế nào mà có thể vào được phủ Ninh Vương của ta thì nàng là người biết rõ nhất. Nếu không phải nể mặt Giang thừa tướng thì tối nay ta có thể tới chỗ nàng sao? Đừng không biết trời cao đất dày."

"Quả nhiên là vậy, trong lòng ngài thực sự không có ta. Ngài coi ta là hạng người vẫy tay thì đến xua thay thì đi nên mới đối xử với ta

như thế…”

Giang Lưu Ly vừa nói vừa khóc đến nỗi hít thở không thông, nước mắt giống như vòng hạt châu đứt cước, từng giọt từng giọt lăn dài trên má.

Triệu Cẩn Du lạnh lùng nhìn Giang Lưu Ly mặt đầy nước mắt, thỉnh thoảng nàng còn dùng ống tay áo lau nước mắt, làm cho cả khuôn mặt đều là bụi bẩn. Triệu Cẩn Du càng thêm chán ghét.

Vốn dĩ hắn không có hứng thú gì với Giang Lưu Ly, bây giờ lại càng thêm ghét bỏ.

“Ngươi phải biết rõ thân phận của ngươi ở đây. Ngươi xứng đáng được bổn vương yêu thương sao?”

Triệu Cẩn Du tức giận nói xong rồi phất tay áo bỏ đi.

“Ngươi tặng trái tim của ngươi cho ta thì ta cũng không thèm nhận.”

Giang Lưu Ly nhẹ giọng nói ra, đợi đến khi bóng dáng Triệu Cẩn Du biến mất, nàng mới thu lại vẻ mặt phẫn uất, cầm một chiếc khăn lụa lau bụi bẩn trên mặt.

Lúc Thanh Chỉ chạy tới thì nhìn thấy Giang Lưu Ly thản nhiên ngồi ghế trên uống trà.

“Tiểu thư, sao người lại làm điện hạ tức giận bỏ đi như thế? Em nghe nói đêm nay điện hạ đến chỗ Thẩm Mạn Âm qua đêm đó. Tiểu thư mới vừa đắc tội với nàng ta, còn bị nàng ta cướp đoạt ân sủng. Nếu nàng ta trở lại vị trí trắc phi, chẳng phải càng gây bất lợi cho tiểu thư hay sao?”

Giọng Thanh Chỉ tràn đầy lo lắng.

Giang Lưu Ly cảm thấy đau đầu, bởi vì nàng coi thường việc tranh sủng với đám nữ nhân của Triệu Cẩn Du, thậm chí nàng còn không thèm để ý đến hắn.

Có điều nguyên chủ của thân thể này quá si mê Triệu Cẩn Du nên Giang Lưu Ly không muốn thay đổi quá rõ ràng khiến người khác nghi ngờ, nàng đành giả bộ hối hận than thở.

“Đúng vậy, là do tính tình ta không tốt, lại nói năng lỗ mãng với điện hạ, khiến điện hạ bỏ đi rồi. Nhưng ta có thể làm gì chứ? Ta

hận hắn không thèm để ý đến ta thôi mà."

"Tiểu thư, tính tình của người..."

Giọng nói của Thanh Chỉ dần nhỏ lại rồi biến mất hẳn.

Tính tình Giang Lưu Ly từ trước đến nay vẫn luôn kiêu căng, không thể chịu được ấm ức. Triệu Cẩn Du không thèm để ý đến nàng khiến nàng thường xuyên nổi giận.

"Được rồi Thanh Chỉ, về sau ta sẽ chú ý. Bây giờ ta muốn đi tắm, người ta bẩn quá."

Giang Lưu Ly vừa nói vừa đi vào bên trong.

"Tiểu thư, đáng nhẽ ra người phải tắm gội trước khi điện hạ đến. Điện hạ rất thích sạch sẽ."

Thanh Chỉ vẫn đang giúp Triệu Cẩn Du biện minh để giải tỏa khúc mắc trong lòng Giang Lưu Ly.

"Ban nãy ta không ngờ điện hạ lại đến nhanh như vậy nên quên mất." Giang Lưu Ly giải thích.

Thanh Chỉ gật đầu, nhưng lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Dường như tiểu thư không còn để ý Triệu Cẩn Du như trước đây nữa.

Tắm gội xong, Giang Lưu Ly nằm trên giường gỗ lim khắc hoa, nghĩ đến chuyện hậu viện của phủ Ninh Vương.

Triệu Cẩn Du là con trai thứ ba của Hoàng đế nên rất được sủng ái.

Hiện giờ hắn chưa có chính phi, hậu viện có một trắc phi, một phu nhân, một di nương và một tiểu thiếp là mình. Còn lại đều là nha hoàn thông phòng, không có danh phận.

Tối nay xảy ra chuyện, trắc phi Thẩm Mạn Âm đã bị giáng xuống thành di nương. Vậy nên hiện nay người có chức vị cao nhất trong hậu viện vương phủ chính là phu nhân Liễu Tiêm Vũ.

Giang Lưu Ly nghĩ đến cảnh tối nay lúc Thẩm Mạn Âm bị phạt, Liễu Tiêm Vũ đứng ở bên cạnh bày ra dáng vẻ tiếu lý tàng đao*, chắc hẳn nàng ta cũng không phải là người hiền lành.

(*) Tiếu lý tàng đao: Cười nụ giấu dao, lập mưu kín kẽ không để kẻ

địch biết

Sáng sớm hôm sau, Giang Lưu Ly mới vừa mở mắt đã nhìn thấy Liễu Tiêm Vũ ngồi bên mép giường mình, nàng lập tức hoảng sợ mà tỉnh táo lại.

Liễu Tiêm Vũ thấy Giang Lưu Ly tỉnh thì nâng bộ diêu tua song loan điểm thúy làm bằng hồng bảo thạch trên đầu mình rồi cười khẽ.

"Muội muội, đêm qua muội ngủ ngon thật đấy. Chẳng bù cho tỷ, thức trắng cả đêm vì bất bình thay muội."

Giang Lưu Ly nhìn Liễu Tiêm Vũ trang điểm tinh xảo trước mặt, lại nhìn dáng vẻ thần thái sáng láng của nàng ta, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ đêm qua ngủ không ngon.

Nhưng nếu nàng ta đã nói như thế, Giang Lưu Ly đương nhiên là thuận theo ý nàng ta mà hỏi han.

"Không biết phu nhân thay ta sầu lo điều gì?"

"Gọi phu nhân gì chứ. Đều là tỷ muội trong nhà, muội gọi thế lại thành xa lạ. Muội cứ gọi ta là tỷ tỷ được rồi."

Liễu Tiêm Vũ vừa nói chuyện vừa vỗ về mu bàn tay của Giang Lưu Ly: "Ta cảm thấy không đáng. Đêm qua muội muội tìm được đường sống trong chỗ chết, vất vả lắm mới có cơ hội được thị tẩm, lại..."

Liễu Tiêm Vũ nói đến đây thì dừng lại, tỏ vẻ quan tâm Giang Lưu Ly.

Nàng ta không tỏ thái độ, lại cố ý muốn chính mình tiếp lời. Giang Lưu Ly hiểu rõ nàng ta đang cố ý dùng lời nói thử xem thái độ của mình ra sao. Vì trong mắt mọi người, người mà nàng để ý nhất chính là Triệu Cẩn Du.

Khuôn mặt Giang Lưu Ly tức khắc trở nên tối sầm.

"Tỷ tỷ vừa nói lại khiến ta càng tức giận. Đêm qua điện hạ rời khỏi chỗ của ta thì thôi không nói, điện hạ còn cố tình tới chỗ của Thẩm Mạn Âm. Ta vào phủ đã nhiều ngày nay, bị Thẩm Mạn Âm khi dễ ở phòng chứa củi cũng không ít, còn suýt nữa mất cả tính mạng. Vương phủ làm như vậy chẳng phải là đang đánh vào mặt ta sao?"

Giang Lưu Ly siết chặt nắm tay, vẻ mặt càng thêm tức giận.

Liễu Tiêm Vũ liếc Giang Lưu Ly, thầm nghĩ thật sự có thể kết đồng minh với nàng.

"Muội muội nói đúng, trước đây Thẩm Mạn Âm là trắc phi, nắm tất cả quyền quản lý hậu viện trong tay. Thấy nàng ta muốn khi dễ muội muội, ta có lòng muốn giúp đỡ nhưng cũng đành bất lực. Bây giờ nàng ta đã bị giáng xuống thành di nương, cuối cùng ta cũng có chút tiếng nói trong hậu viện. Nếu sau này muội muội có bất kỳ yêu cầu nào thì cứ việc nói một tiếng với tỷ tỷ là được."

Lời này của nàng ta hẳn là có ý giúp đỡ mình để lôi kéo mình về phe của nàng ta nhỉ?

Giang Lưu Ly nghĩ mình bây giờ đã bị coi như là đắc tội với Thẩm Mạn Âm, trong khoảng thời gian chưa rời khỏi vương phủ thì giúp người một chút cũng tốt, không cần thiết phải gây thù chuốc oán khắp nơi.

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, nếu sau này Lưu Ly cần gì thì lại phải làm phiền tỷ tỷ hỗ trợ rồi."

"Đương nhiên, ta rất quý muội muội. Chỉ cần muội muội cần thì tỷ tỷ nhất định sẽ dốc lòng hỗ trợ."

Liễu Tiêm Vũ nói xong bèn phân phó hạ nhân dâng lễ vật lên.

Tám nha hoàn nâng mâm lễ vật trên tay, trên mâm là vô số vật phẩm rực rỡ muôn màu.

"Ở đây có một ít gấm vóc và trang sức châu báu, hơn nữa ta còn sai người vào cung làm mấy bộ váy lụa, còn có mấy món đồ nhỏ, ta tặng hết cho muội muội. Ta và muội muội ở chung chưa lâu, nên cũng không rõ muội muội thích gì nên mỗi thứ đều chọn một ít. Mong muội muội không chê."

Liễu Tiêm Vũ cười nhìn Giang Lưu Ly.

Giang Lưu Ly nghe thế thì vừa mừng vừa lo, gương mặt tràn đầy vẻ cảm động.

"Sao ta lại chê được chứ? Tỷ tỷ đối xử với Lưu Ly tốt quá."

Liễu Tiêm Vũ xua tay, chỉ đáp lại bằng câu không có gì.

Sau khi hai người trò chuyện thêm một lúc, Liễu Tiêm Vũ mới rời

đi.

“Liễu phu nhân đối xử với tiểu thư tốt thật đấy!”

“Thế này mà đã coi là tốt sao?” Giang Lưu Ly cười khẩy, lạnh nhạt nói: “Chẳng qua Liễu Tiêm Vũ đang cố ý mua chuộc ta thôi, chứ chẳng thật lòng chút nào.”

Chương 4
Hai người kết minh mưu sủng hạnh

Thanh Chỉ nghe vậy thì thấy rất khó hiểu.

"Nhưng vừa nãy Liễu phu nhân tặng cho người nhiều lễ vật như vậy còn gì. Em thấy đống hoa phục và châu ngọc đó có vẻ rất đắt đỏ, như vậy còn không phải là rất tốt với tiểu thư sao?"

"Nếu như nàng ta thật lòng muốn tặng những lễ vật này cho ta thì lúc vừa đến đây nhìn thấy ta đã tặng ngay, chứ không phải là chờ tới lúc biết ta có địch ý với Thẩm Mạn Âm mới cho người dâng lễ vật lên. Chẳng qua nàng ta muốn lôi kéo một người ghét Thẩm Mạn Âm làm đồng minh nên mới tặng lễ vật để lấy lòng ta mà thôi."

Giang Lưu Ly lạnh nhạt lên tiếng, sau đó xuống giường thay áo ngủ.

Thanh Chỉ vừa hầu hạ nàng thay đồ vừa hỏi: "Vậy nếu như lúc nãy tiểu thư không tỏ ra có địch ý với Thẩm Mạn Âm thì nàng ta sẽ không tặng những lễ vật này cho tiểu thư sao?"

"Có lẽ vẫn sẽ tặng, nhưng chẳng qua là có thêm chút không tình nguyện mà thôi."

Thanh Chỉ ảo não nói: "Em thấy đống lễ vật này xa xỉ như vậy nên còn tưởng nàng ta thật lòng với tiểu thư cơ."

Giang Lưu Ly cười khẽ: "Đồ ngốc, khi nhận quà không phải xem giá trị món quà ra sao mà phải xem tâm ý người tặng thế nào. Tâm ý không thuần thì lễ vật vô ý. Có xa xỉ đến mấy cũng không đáng

giá."

Thanh Chỉ nghe thấy thế thì kinh ngạc cảm thán: "Tiểu thư, em cảm thấy bây giờ người thông minh quá."

"Chỉ cần dùng đầu nghĩ chút là ra thôi mà."

Giang Lưu Ly trả lời xong thì ra ngoài dùng điểm tâm.

…

Trong tẩm điện Thu Nguyệt Thai, Thẩm Mạn Âm đang dựa vào lòng Triệu Cẩn Du, nàng ta vừa tỏ ra ấm ức vừa nói: "Điện hạ, hướng của Thu Nguyệt Thai thực sự không tốt chút nào, đêm qua thiếp ngủ không ngon đây này!"

"Nếu hôm qua nàng mà không xử sự như thế thì sao ta lại phạt nàng vào đây chứ? Nàng cố nhịn một thời gian đi."

Triệu Cẩn Du mặc một bộ áo ngủ màu xanh lá sen, một tay ôm eo Thẩm Mạn Âm, giọng nói không chút cảm xúc.

Thẩm Mạn Âm nghe ra Triệu Cẩn Du vẫn thiên vị mình, ý trong lời nói vừa rồi của hắn chính là sẽ không để nàng ta ở đây lâu, khiến nàng ta lập tức cảm thấy yên lòng.

"Nhưng thiếp vẫn không hiểu, đang yên đang lành sao phòng chứa củi lại cháy được? Nơi đó cũng không có gì có thể làm mồi lửa. Còn nữa, Giang Lưu Ly vốn yếu đuối, sao có thể chạy thoát khỏi đám cháy mà lông tóc lại không hao tổn gì? Giang Lưu Ly nói nàng ta chạy ra từ cửa sổ bị hỏng do cháy nhưng mà thiếp vẫn thấy khả nghi."

Triệu Cẩn Du vừa nghe đến tên Giang Lưu Ly thì nhíu mày, nghe Thẩm Mạn Âm nói như thế, trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút nghi ngờ.

"Chuyện này quả thật rất đáng nghi."

"Đúng vậy, điện hạ. Thiếp nghi là có người cố ý thả Giang Lưu Ly khỏi phòng chứa củi sau đó phóng hỏa đốt để người ta chú ý, cố ý phá hỏng yến tiệc sinh nhật của điện hạ."

Thẩm Mạn Âm tiếp tục phân tích nhằm rèn sắt nhân lúc còn nóng.

"Vậy nàng đi điều tra đi. Mạn Âm, nếu nàng tra ra việc này không

liên quan đến nàng thì hình phạt sẽ được xoá bỏ."

Vốn dĩ hôm qua Triệu Cẩn Du cũng không thực sự muốn phạt Thẩm Mạn Âm.

Thẩm Mạn Âm vừa nghe thấy thế thì lập tức đồng ý.

Đợi Triệu Cẩn Du đi rồi, Thẩm Mạn Âm mới đứng dậy, căm hận nhìn chằm chằm khung cảnh ngoài cửa sổ.

Tử Mộng trấn an nàng ta: "Nương nương, trong lòng điện hạ vẫn có người, vả lại đêm qua nương nương lại được điện hạ sủng hạnh, chắc hẳn ngày trở lại vị trí cũ cũng sắp tới rồi."

Thẩm Mạn Âm kéo cổ áo để che đi vết đỏ chi chít trên cổ, phẫn uất nói: "Trở lại vị trí cũ? Hừ, vốn dĩ ta chính là trắc phi duy nhất trong vương phủ, vị trí chính phi sắp tới tay lại bị con ả Giang Lưu Ly đáng ghét đó làm loạn khiến ta bị biếm thành di nương, quả thực vô cùng nhục nhã."

"Điện hạ thích nương nương, nếu không cũng sẽ không sủng hạnh người. Chuyện nương nương trở thành chính phi cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi."

Tử Mộng cầm thuốc mỡ bôi lên những vệt đỏ mà đêm qua Triệu Cẩn Du để lại trên người Thẩm Mạn Âm.

Thẩm Mạn Âm siết chặt ngón tay: "Đợi điều tra rõ chân tướng rồi, ta nhất định sẽ không giữ lại Giang Lưu Ly kia."

Lúc này, một nha hoàn tiến vào bẩm báo.

Thẩm Mạn Âm nghe nói mới sáng sớm Liễu Tiêm Vũ đã mang lễ vật tới thăm Giang Lưu Ly, nàng ta liền cười gằn.

"Ta đã đoán được nàng ta là kẻ thao túng phía sau rồi mà, nói vậy có khả năng trận hỏa hoạn đêm qua cũng có phần của nàng ta, cố ý liên hợp với Giang Lưu Ly để chèn ép ta."

"Vậy tiếp theo nương nương sẽ làm gì ạ?"

"Chuẩn bị hậu lễ, tới gặp Giang Lưu Ly."

"Nương nương còn phải đến gặp nàng ta để tặng lễ ư?"

"Muốn đẩy ngã Liễu Tiêm Vũ thì Giang Lưu Ly chính là nhân chứng mấu chốt. Liễu Tiêm Vũ có thể thu mua nàng ta thì đương

nhiên ta cũng có thể."

Trong hoa viên vương phủ, Giang Lưu Ly đang ngồi trên ghế đá quan sát địa hình phủ đệ thì đột nhiên nhìn thấy Thẩm Mạn Âm dẫn một đám nha hoàn, bà vú đi đến.

Nhìn dáng vẻ hùng hổ của Thẩm Mạn Âm, hiển nhiên là không có ý tốt.

Giang Lưu Ly không muốn có xung đột với Thẩm Mạn Âm nên bèn đứng dậy định rời đi. Nhưng chưa kịp rời đi, cổ tay của nàng đã bị Thẩm Mạn Âm nắm chặt.

"Sao ta vừa đến muội muội đã muốn đi vậy, muội muội đang cố ý tránh ta sao? Ta không biết trong mắt muội muội ta lại giống hồng thủy mãnh thú như thế đấy." Thẩm Mạn Âm trêu đùa cười nói.

"Tỷ tỷ nghĩ nhiều rồi, vừa nãy ta định rời đi do chưa thấy tỷ tỷ, sao có thể nói là tránh né?" Giang Lưu Ly cũng cười với Thẩm Mạn Âm.

"Tốt nhất là như thế."

Ánh mắt Thẩm Mạn Âm trầm xuống, sau đó nàng ta buông tay Giang Lưu Ly ra, khẽ nhấc làn váy lụa thêu kim bách điệp xuyên hoa vân lên rồi ngồi xuống ghế đá.

"Muội muội ngồi xuống nói chuyện với ta một chút đi."

Giang Lưu Ly thấy tư thế này của Thẩm Mạn Âm thì cũng tò mò muốn biết nàng ta định nói gì với mình, nên cũng ngồi xuống theo.

Thẩm Mạn Âm bảo hạ nhân lui xuống rồi lấy một khối bảo thạch đỏ tươi từ ống tay áo ra đặt trước mặt Giang Lưu Ly.

"Khối hồng bảo thạch này được sản xuất từ Hồi Cương, rất hiếm thấy ở Trung Nguyên. Vật hiếm có khó tìm thế này, tất nhiên là giá trị tăng gấp bội. Bây giờ ta tặng nó cho muội, hi vọng muội muội không phụ tấm lòng nhỏ nhoi của ta."

Giang Lưu Ly ngoài miệng tất nhiên là chối từ: "Món quà này quá quý giá, ta không dám nhận."

"Cầm đi." Thẩm Mạn Âm nhét hồng bảo thạch vào trong tay Giang

Lưu Ly, nói một câu đầy sâu xa: "Ta không giống như người nào đó, tặng toàn những thứ tầm thường. Ta mà đã tặng thì đều tặng thứ tốt nhất."

Ý của lời nói này chính là đang bóng gió chuyện Liễu Tiêm Vũ tặng lễ sáng nay. Giang Lưu Ly biết rõ Liễu Tiêm Vũ tặng quà mình là vì muốn mượn sức của mình. Nhưng nghe nói Thẩm Mạn Âm là người cao ngạo, nên nàng không rõ nàng ta làm vậy là có ý gì?

"Đêm qua suýt nữa là muội muội đã táng thân trong biển lửa, không biết hôm nay thân thể có chỗ nào không khỏe không?"

Giang Lưu Ly nhìn về phía Thẩm Mạn Âm rồi vội vàng đáp: "Ta cũng không có gì đáng ngại, đa tạ nương nương quan tâm. Chỉ là chuyện ngoài ý muốn đêm qua làm hại nương nương bị giáng cấp, trong lòng Lưu Ly rất áy náy."

"Muội không cần áy náy, dù sao muội cũng không phải là chủ mưu, sao ta có thể trách muội chứ? Thật không dám giấu giếm, nếu bây giờ muội muội nguyện giúp đỡ tỷ tỷ một phen, nói ra kẻ đứng sau vụ phóng hỏa hôm qua thì ta nhất định sẽ giúp đỡ muội muội nhiều chuyện về sau."

Lời này của Thẩm Mạn Âm khiến Giang Lưu Ly cảm thấy khó hiểu.

Kẻ đứng sau vụ phóng hỏa? Rõ ràng chuyện hôm qua có mỗi một mình nàng làm, kẻ đứng sau ở đâu ra?

Thẩm Mạn Âm nhìn vẻ ngây người của Giang Lưu Ly thì cho rằng nàng đang cố ý giả vờ vô tội. Nàng ta cười gằn: "Lưu Ly muội muội thân thể yếu ớt, thoát được khỏi biển lửa là do có người giúp chứ không phải tự thoát đúng không?"

Giang Lưu Ly hiểu ra là nàng ta hiểu lầm bèn giải thích: "Thực sự là ta tự thoát ra."

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Muội muội thoát ra khỏi biển lửa bằng cách nào trong lòng chúng ta đều rõ ràng. Nàng ta có thể cho muội bao nhiêu thì ta có thể cho muội gấp bội. Thậm chí những thứ nàng ta không thể cho muội mà ta lại có thể, ví dụ như sự sủng hạnh của Vương gia."

"Hả?" Giang Lưu Ly hơi choáng.

Thẩm Mạn Âm cố ý kéo mở cổ áo của mình khiến vết dấu hôn trên vai lộ ra.

Nàng ta lạnh nhạt nói tiếp: “Trong vương phủ này, ta là người được điện hạ sủng hạnh nhiều nhất. Ta biết muội yêu mến điện hạ nhưng luôn bị người ghét bỏ, thật ra ta thật sự muốn giúp đỡ muội để muội có thể được Vương gia sủng hạnh. Điều kiện như vậy liệu nàng ta có cho muội được không?”

Chương 5
Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi

Lúc này Giang Lưu Ly đã hiểu rõ ý của Thẩm Mạn Âm. Nàng ta muốn nàng nói kẻ chủ mưu đằng sau vụ phóng hỏa là Liễu Tiềm Vũ. Sau đó nàng ta đưa ra điều kiện cho nàng là tìm cách giành được sự sủng hạnh của Triệu Cẩn Du.

Trong mắt Giang Lưu Ly, điều kiện như vậy chẳng hề hấp dẫn chút nào. Chỉ có điều, nàng rất tò mò Thẩm Mạn Âm làm cách nào để Triệu Cẩn Du sủng hạnh mình.

Về chuyện này, Thẩm Mạn Âm rất tự tin.

"Đến lúc điện hạ sủng hạnh ta, ta sẽ chuốc say điện hạ. Muội thay thế ta đi hầu hạ thì chuyện này sẽ thành."

Thì ra là như vậy, Giang Lưu Ly hơi kinh ngạc: "Nhưng nếu làm như nương nương nói thì chẳng phải là tính kế điện hạ sao?"

"Có phải tính kế điện hạ không thì muội không cần lo, đây là điều kiện ta đưa ra cho muội. Muội tìm mọi cách để được vào phủ, chẳng phải là muốn được gần gũi với điện hạ sao. Bây giờ ta cho muội cơ hội như vậy, muội giúp ta nói kẻ chủ mưu phóng hỏa thì chúng ta ai cũng được lợi, sau này trong vương phủ này, chúng ta còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, thế nào?"

Giang Lưu Ly cảm thấy rất ngạc nhiên với những gì Thẩm Mạn Âm nói, chỉ là nàng còn chưa kịp trả lời thì đã có người lên tiếng.

"Ta lại cảm thấy điều kiện này chẳng ra sao. Ta không biết Thẩm phi bây giờ đã suy bại đến mức này, còn phải từ bỏ sự sủng hạnh

của mình để lôi kéo người khác."

Vừa dứt lời, Liễu Tiêm Vũ mặc váy đuôi phượng xếp ly ống tay rộng đi ra từ sau hòn non bộ, người đi bên cạnh là thị nữ Tập Phương.

Rõ ràng Thẩm Mạn Âm không hề phát hiện phía sau hòn non bộ cạnh ghế đá có người. Khoảnh khắc nhìn thấy Liễu Tiêm Vũ, nàng ta khẽ khựng lại.

Một lúc sau, nàng ta nhếch khóe miệng lên đầy khinh thường.

"Thì ra Liễu phu nhân thích nghe lén chuyện của người khác, đúng là khiến người ta khinh bỉ."

"Ta vẫn luôn đi loanh quanh ở chỗ hòn non bộ, không hề cố ý nghe nương nương nói chuyện. Huống chi với tình hình hiện tại của Thẩm phi thì tại sao ta phải quan tâm chứ?"

"Phu nhân, bây giờ Thẩm phi đã bị giáng xuống làm di nương, người lại gọi nàng ta là phi tử thì không ổn đâu." Tập Phương đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Liễu Tiêm Vũ nhếch môi cười như thể mới chợt nhận ra.

"Ta quên mất, bây giờ sủng phi duy nhất của phủ chúng ta chỉ là một di nương, đúng là sông có khúc, người có lúc, càng thay đổi càng đẹp."

Thẩm Mạn Âm đứng dậy khỏi ghế đá, lạnh lùng liếc nhìn nàng ta: "Liễu Tiêm Vũ, ngươi đừng đắc ý sớm quá, ta biết rất rõ ngươi đã làm những chuyện gì sau lưng mình. Ngươi và Giang Lưu Ly cùng hãm hại ta, thật sự tưởng ta không biết sao?"

"Thẩm di nương! Có thể ăn bừa nhưng không được nói bừa đâu."

Lúc nói ba chữ "Thẩm di nương", Liễu Tiêm Vũ đã cố ý kéo dài âm cuối, mang theo vẻ trào phúng.

Thẩm Mạn Âm không thể kiềm chế cơn giận, chỉ đành cố gắng nhịn xuống rồi nặn ra một nụ cười.

"Dù ta là phi tử hay là di nương thì cũng không quan trọng, điều quan trọng là Vương gia thích ta, đêm nào cũng tới chỗ ta. Nếu ngươi có bản lĩnh hãy khiến Vương gia tới chỗ ngươi đi, thế thì ta mới phục ngươi."

Thẩm Mạn Âm vừa nói vừa vuốt ve vạt áo của mình, cố ý để lộ dấu vết thị tẩm. Đến khi thấy sắc mặt Liễu Tiêm Vũ thay đổi rõ rệt nàng ta mới cười một tiếng rồi thản nhiên rời đi.

"Hồ ly tinh."

Liễu Tiêm Vũ lạnh lùng lên tiếng rồi lại nhìn Giang Lưu Ly và nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Muội muội, điều kiện vừa nãy Thẩm di nương nói, chắc muội đã động lòng rồi phải không?"

"Đương nhiên là không." Giang Lưu Ly vội vã tỏ rõ thái độ.

"Ta biết lòng của muội vẫn luôn hướng về tỷ tỷ."

Liễu Tiêm Vũ đưa tay ra nắm lấy tay Giang Lưu Ly rồi nhìn về phía Thẩm Mạn Âm rời đi và lạnh lùng nói:

"Ta muốn xem xem, ngươi còn duy trì được sự sủng ái của điện hạ được bao lâu!"

Giang Lưu Ly thấy nét thù hận trong ánh mắt Liễu Tiêm Vũ thì trong lòng không khỏi rùng mình. Nữ nhân trong hậu trạch này thật sự đúng là như sói như hổ, đều không phải là người hiền lành.

Nàng phải nghĩ cách để rời khỏi hậu trạch này. Dù sao thì nàng cũng không có chút hứng thú nào với việc tranh giành nam nhân.

Những ngày tiếp theo, cũng không biết Liễu Tiêm Vũ đã giở trò gì, hay là Triệu Cẩn Du đã có người tình mới. Thời gian Triệu Cẩn Du qua đêm ở vương phủ càng ngày càng ngắn, có khi mấy ngày cũng không thấy bóng dáng hắn đâu. Nhưng lúc nào trở về vương phủ, mùi son phấn trên người hắn cũng rất nồng nặc, rõ ràng là đã đi hẹn riêng với nữ nhân.

Chương 6
Ăn mặc lộng lẫy ra ngoài làm ăn

Thẩm Mạn Âm bị thất sủng nhưng lại chẳng hề làm gì, dường như không quan tâm đến điều đó lắm.

Người thật sự để ý là Liễu Tiêm Vũ. Mặc dù trước đây Triệu Cẩn Du đã lạnh nhạt với mình vì Thẩm Mạn Âm, nhưng ít nhất thì nàng ta cũng biết đối thủ của mình là ai để bày mưu đối phó.

Nhưng bây giờ người tình mới của Triệu Cẩn Du lại thấy đầu không thấy cuối, rất thần bí, cũng không biết có lai lịch gì.

Liễu Tiêm Vũ không nắm chắc về thân phận của tân sủng nên mới sốt ruột. Nhưng nếu nàng ta tùy tiện điều tra chuyện này, lỡ như Triệu Cẩn Du biết được thì chắc chắn sẽ tạo ra hiềm khích giữa hai người.

Nàng ta không dễ dàng gì mới trở thành người có phân vị cao nhất trong vương phủ. Bây giờ phải nghĩ cách lấy lòng Triệu Cẩn Du để giành sự sủng ái mới là điều quan trọng nhất. Còn về những chuyện có thể mang lại phiền phức cho mình thì đương nhiên nàng ta sẽ tìm người khác ra tay.

Nghĩ đến đây, Liễu Tiêm Vũ bèn gọi Giang Lưu Ly đến thưởng trà và nói qua về chuyện này với nàng.

“Bây giờ Vương gia nuôi người tình mới bên ngoài, trong phủ thì sủng ái Thẩm Mạn Âm. Lưu Ly, muội là tiểu thiếp cấp thấp nhất của vương phủ, lại chưa được điện hạ sủng ái để gia tăng tình cảm. Cũng không biết một khi người tình mới vào cửa, muội phải làm thế nào đây? Hầy…”

Nói đến đây, Liễu Tiêm Vũ còn khẽ thở dài, cứ như vô cùng lo lắng

cho hoàn cảnh của Giang Lưu Ly.

Thấy Liễu Tiêm Vũ nhíu mày, Giang Lưu Ly chợt thấy buồn cười, bởi nàng phát hiện Liễu Tiêm Vũ nói chuyện vô cùng khôn khéo.

Rõ ràng nàng ta vô cùng để ý đến chuyện này, nhưng lại tỏ vẻ như mình đang suy nghĩ cho người khác. Nếu như nàng đi điều tra chuyện này, vậy thì đã trúng bẫy của nàng ta.

Đến lúc đó nàng mà gây ra phiền phức gì thì cũng phải tự gánh lấy. Nếu nàng nói là do Liễu Tiêm Vũ xúi giục thì chắc cũng sẽ chẳng có ai tin. Bởi vì không có chứng cứ và Liễu Tiêm Vũ chắc chắn cũng sẽ không nhận.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì nếu thuận theo ý của nàng ta thì cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Giang Lưu Ly cũng lập tức tỏ ra hoảng hốt, nhìn Liễu Tiêm Vũ như không biết phải làm sao.

“Vậy bây giờ ta phải làm thế nào? Cả ngày không thấy bóng dáng Vương gia đâu hết, cho dù ta cũng muốn được Vương gia sủng hạnh thì cũng không tìm được người.”

“Đúng vậy, bây giờ Vương gia bị người tình mới bá chiếm nên ít về vương phủ hơn. Thật sự không biết người tình mới có lai lịch gì, mà lại cướp đi sự ân sủng của muội muội. Điều quan trọng bây giờ là phải điều tra rõ ràng về lai lịch của nữ nhân này, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

“Vậy cứ giao cho muội điều tra, phủ Thừa tướng của ta có hàng trăm thám tử. Ta không tin điều động nhiều người như vậy mà không điều tra ra nữ nhân đó đang ở đâu.”

Thứ ta cần là câu này của ngươi.

Liễu Tiêm Vũ cầm chén trà lên uống một ngụm, hài lòng nhìn Giang Lưu Ly đang vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng khi đến bậc cửa, Giang Lưu Ly như chợt nhớ ra điều gì đó nên lại sải bước trở về.

“Sao vậy?” Liễu Tiêm Vũ đặt chén trà xuống.

“Ta đột nhiên nhớ ra, quy tắc ở hậu trạch của vương phủ này là tiểu thiếp không được tùy tiện ra ngoài. Nếu ta phá hỏng quy tắc

thì chắc chắn sẽ lại bị trách mắng. Hay là tỷ tỷ cho ta mượn lệnh bài xuất phủ, để ta tiện ra ngoài?"

Nếu quyền quản lý hậu viện trong tay Liễu Tiêm Vũ, tìm nàng ta lấy một lệnh bài cũng không có gì khó. Nhưng Liễu Tiêm Vũ không chịu đưa, lỡ như sau này Giang Lưu Ly bị lộ thì tấm lệnh bài này sẽ trở thành chứng cứ nàng ta tham gia. Vì thế, Liễu Tiêm Vũ đã tìm cớ để từ chối chuyện này, rồi hướng dẫn Giang Lưu Ly nhân lúc vương phủ cai quản lỏng lẻo thì giả vờ làm gã sai vặt rồi rời đi, nàng ta sẽ nhân cơ hội giữ chân quản sự vương phủ.

Nhưng Giang Lưu Ly lại không chịu giả vờ làm nam nhân.

"Dù gì thì ta cũng là thiên kim phủ Thừa tướng, sao lại có thể giả vờ làm gã sai vặt thấp kém được? Nếu không được mặc áo gấm lộng lẫy, đeo đồ trang sức đầy đầu thì ta còn ra ngoài làm gì? Ta không đi nữa."

Liễu Tiêm Vũ nghiến răng nghiến lợi nhìn dáng vẻ làm bộ làm tịch của nàng. Chẳng lẽ lén lút đi điều tra vương gia mà còn phải khua chiêng gõ trống cho mọi người đều biết thì mới chịu sao?

Tính cách như thế này, thảo nào bị vương gia ghét!

Liễu Tiêm Vũ suy nghĩ một lúc, bởi nàng ta thật sự rất muốn biết tình hình của người tình mới, trong hai cái chọn cái nhẹ hơn, nàng ta đã cho Lưu Ly một tấm lệnh bài.

Liễu Tiêm Vũ nói với người ngoài rằng Giang Lưu Ly nhớ nhà mẹ đẻ đòi tự sát, bất đắc dĩ nên mới để nàng trở về thăm người thân. Còn nàng có ở trong phủ thừa tướng hay không thì không liên quan đến nàng ta.

Cùng lúc đó, Thẩm Mạn Âm bị lạnh nhạt nghe thấy tin này thì cười khẩy. Chỉ là chuyện người tình mới mà thôi. Nàng ta đã sớm đoán ra Liễu Tiêm Vũ sẽ vội vã ra tay trước mình nên mới án binh bất động, ngày nào cũng nghỉ ngơi bình thường.

Liễu Tiêm Vũ mượn tay Giang Lưu Ly điều tra người tình mới, cho Giang Lưu Ly một tấm lệnh bài xuất phủ mà còn muốn bình yên?

Đúng là nằm mơ.

Có Thẩm Mạn Âm ở đây, đương nhiên sẽ dùng chút thủ đoạn kéo Liễu Tiêm Vũ vào cuộc, để trả "ơn" lúc đầu nàng ta phóng hỏa phòng củi.

Nhưng bây giờ Thẩm Mạn Âm cũng không vội ra tay trừng trị Liễu Tiêm Vũ. Bởi vì nàng ta cũng muốn biết rốt cuộc người tình mới có lai lịch gì nên phải đợi Giang Lưu Ly điều tra ra kết quả thì mới tính đến bước tiếp theo.

Giang Lưu Ly được mọi người gửi gắm hy vọng đi ra khỏi phủ trong trang phục lộng lẫy, nhưng sau khi xe ngựa dừng lại ở Yên Chi trai, nàng bèn đổi y phục với Thanh Chỉ - người đã chờ ở đó từ trước. Thanh Chỉ mặc y phục lộng lẫy của nàng rời đi, còn nàng thì khoác lên mình bộ y phục của gã sai vặt và chạy ra ngoài từ cửa sau.

Bảo nàng đi tìm người tình mới của Triệu Cẩn Du sao?

Đừng đùa nữa!

Nếu Triệu Cẩn Du chưa đưa nữ nhân đó vào trong phủ, tất nhiên là có ý muốn giấu thân phận của nữ nhân đó. Nếu mình mà điều tra chuyện này, cuối cùng chẳng được ích gì mà ngược lại còn gây ra một mớ hỗn độn.

Hơn nữa nàng cũng chẳng có hứng thú với người tình mới gì đó, sau khi ra khỏi phủ đi dạo một vòng rồi trở về, cứ nói mình không đủ năng lực, không điều tra được. Thế này vừa nể mặt Liễu Tiêm Vũ, vừa cho mình cơ hội xuất phủ, vẹn cả đôi đường!

Sở dĩ Giang Lưu Ly muốn ra ngoài cũng là vì nghĩ cho nhu cầu thiết yếu của cuộc sống.

Tính đến giờ nàng đã đến cổ đại hơn một tháng, sau khi trải qua nỗi đau khổ khi bà dì đến, nàng vô cùng nhớ sự tiện lợi và thoải mái của băng vệ sinh hiện đại.

Trong kỳ kinh nguyệt, nữ nhân cổ đại dùng dải lụa dài quấn lại, thứ cồng kềnh này chẳng những đi lại không thuận tiện mà khả năng thấm hút cũng không tốt, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nàng lại không thể nói ra, bởi vì người khác cũng dùng như vậy.

Lưu Ly không thể chịu đựng những chuyện này, nhưng bảo nàng làm băng vệ sinh hiện đại thì lại rất phiền phức. Bởi vì băng vệ sinh là sản phẩm dễ tiêu hao. Mỗi ngày dùng bảy, tám cái là chuyện bình thường, mà phải mất ít nhất năm ngày mới hết, tháng nào cũng làm thì rất tốn sức.

Vậy nên hôm nay Giang Lưu Ly xuất phủ là vì chuyện này. Nàng

nhận thấy thị trường băng vệ sinh phụ nữ hoàn toàn vắng mặt trong thị trường của Yến quốc. Chỉ cần có thể tìm được người hợp tác thì có thể lũng đoạn cả thị trường này.

Hơn nữa không những mỗi tháng nàng đều có băng vệ sinh thoải mái để dùng, mà còn có thể kiếm tiền. Vụ làm ăn này có vẻ không thiệt thòi đâu.

Nghĩ đến đây, Giang Lưu Ly bèn đi đến Chi Phấn trai lớn nhất kinh thành, định đi vào tìm ông chủ để bàn về chuyện làm ăn. Nhưng nào ngờ nàng vừa bước một chân chuẩn bị đi vào thì va phải một người đang đi ra.

“Giang Lưu Ly, nàng mặc như vậy để làm gì!”

Lời nói bất mãn vang lên trên đỉnh đầu Giang Lưu Ly.

Giang Lưu Ly ngẩng đầu lên, nhìn thấy Triệu Cẩn Du đang sờ cằm và nheo mắt nhìn nàng với vẻ không hài lòng.

Mà trên cằm của Triệu Cẩn Du thì có một vết sưng nhỏ.

Nhìn thấy Triệu Cẩn Du, lòng Giang Lưu Ly chợt chùng xuống. Chuyện này là sao đây? Mình vừa ra khỏi phủ, còn chưa bàn chuyện làm ăn mà đã đập phải cằm Triệu Cẩn Du rồi sao?

Chương 7

Oan gia tình cờ gặp nhau khi đi đến thanh lâu

"Giang Lưu Ly, ta đang hỏi nàng đấy."

Triệu Cẩn Du thấy nàng hồi lâu không trả lời, bèn nắm lấy tay nàng và giơ lên: "Rốt cuộc là nàng đến đây để làm gì?"

Giang Lưu Ly nhất thời không thể trả lời được câu hỏi của Triệu Cẩn Du, vì vậy thay vì trả lời, nàng bèn hỏi ngược lại để kéo dài thời gian suy nghĩ.

"Vậy vương gia đang làm gì ở đây?"

Dứt lời, nàng thấy sắc mặt Triệu Cẩn Du đột nhiên cứng lại.

Thấy Triệu Cẩn Du không nói gì, nàng lập tức cao hứng nhìn về phía sau Triệu Cẩn Du, kéo dài âm cuối.

"Đây là Chi Phấn trai mà. Vương gia, một nam nhân cao lớn như Vương gia xuất hiện ở đây chắc không phải vì muốn tô son đánh phấn cho nữ nhân nào đó, hưởng thụ thú vui chốn khuê phòng đó chứ?"

Triệu Cẩn Du nghe giọng điệu kỳ lạ của Giang Lưu Ly thì không vui, dù sao nữ nhân này trước giờ đều luôn ghen tuông mù quáng, nàng xuất hiện ở đây chắc là muốn nghe ngóng chuyện phong nguyệt của mình, nên hắn không cần phải quá căng thẳng.

Nghĩ đến đây, Triệu Cẩn Du buông lỏng sự kiềm chế của mình đối với nàng, nhìn Giang Lưu Ly từ trên cao rồi lạnh lùng lên tiếng.

"Ta đã nói với nàng từ lâu rồi, nhìn cho kỹ vị trí của mình. Bây giờ

nàng lại giỏi quá rồi, lại muốn phạm thượng thăm dò tung tích của ta. Hôm nay ta không có thời gian để trừng phạt nàng, nàng mau chóng cút về vương phủ cho ta."

Những lời này của Triệu Cẩn Du rất rõ ràng là đang thừa nhận rằng hắn đến đây để mua đồ cho nữ nhân.

Mà hắn dường như cho rằng nàng đến đây để theo dõi hắn, nếu như hắn đã nghĩ như vậy, Giang Lưu Ly đương nhiên sẽ không để hắn phải thất vọng.

Giang Lưu Ly vung khăn tay lên, giả bộ đau lòng nói: "Ta đã biết từ xưa chỉ nghe người mới cười, chứ làm gì có ai nghe tiếng người cũ khóc. Chắc là ngài lại đang nuôi thú vui mới bên ngoài, nhưng bây giờ lại hạ mình, rũ bỏ thân phận cao quý đi mua son phấn thay cho nàng ta, ta còn chưa từng nghe nói ngài mua cho ta, hức hức hức..."

Triệu Cẩn Du lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mặt đang cầm khăn tay không ngừng lau nước mắt, trên trán lập tức nổi gân xanh, hắn không thèm trả lời lại Giang Lưu Ly vẫn còn đang ghen tuông mà cất bước rời đi.

Giang Lưu thấy Triệu Cẩn Du đã đi xa bèn ngừng khóc. Nàng nhìn Chi Phấn trai trước mặt, vốn dĩ muốn tiếp tục đi vào bàn chuyện mua bán, nhưng nghĩ lại, nàng lại cảm thấy không phải là lúc thích hợp nữa nên cũng gác lại và rời đi.

Đi trên đường, Giang Lưu Ly cảm thấy mình thật xui xẻo, đang yên đang lành lại gặp phải Triệu Cẩn Du, hại nàng không có thể bàn được chuyện làm ăn.

Nhưng gặp hắn cũng tốt, cũng coi như là đã có thể báo cáo lại với Liễu Tiêm Vũ, chứng minh rằng mình có thể cống hiến được.

Nếu như hôm nay đã không thể bàn được việc kinh doanh, nàng sẽ biến nó thành một ngày đi chơi trong kinh thành.

Giang Lưu Ly đi ra phố, nhìn thấy những tòa nhà cao nhấp nhô ở ven sông, đủ mọi cửa hàng đứng san sát nhau, hai bên đường có rất nhiều tiểu thương bày bán hàng rong, đủ mọi thứ đồ chơi nhìn mà hoa hết cả mắt khiến nàng không thể rời mắt.

Giang Lưu Ly một tay cầm bánh lá sen ăn, tay kia nghịch ngọc và vòng tay trên gian hàng, cảm thấy rất thú vị.

Lúc nàng đang tò mò nghiên cứu những món đồ trong tay thì một bàn tay to lớn đột nhiên vươn ra từ sau eo, tóm nàng đưa lên một chiếc xe ngựa đang phóng đi rất nhanh.

“A... a...”

Giang Lưu Ly không kịp đề phòng, nàng sợ đến mức hét lớn lên, cũng không kịp nhìn mặt mũi kẻ bắt nàng đi, bèn đập chiếc bánh trên tay vào người trước mặt, sau đó đưa tay túm rèm xe ngựa, định bụng mở rèm chạy trốn.

Nhưng tay nàng còn chưa kịp chạm vào rèm thì đã bị một lực cản lại giữa chừng, sau đó toàn thân nàng chợt ngả về phía sau, ngã thẳng vào lòng của người ngồi sau.

“Vương... gia?”

Giang Lưu Ly ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của người đó, chỉ cảm thấy mơ hồ không hiểu nổi. Không phải vừa nãy Triệu Cẩn Du đã mắng mình một trận rồi bỏ đi sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện trước mặt nàng, lại còn cố ý bắt cóc mình thế này, hắn định làm gì?

Triệu Cẩn Du và Giang Lưu Ly trừng mắt nhìn nhau một lúc, sau đó mới hơi dời tầm mắt đi, hắng giọng một tiếng rồi nói: “Ta có chuyện muốn nhờ nàng giúp.”

Vì có việc cần đến nàng nên hắn mới đến tìm nàng à?

Giang Lưu Ly liếc hắn, học theo bộ mặt ghét bỏ mình vừa rồi của Triệu Cẩn Du để nhìn hắn, khàn giọng nói: “Vương gia, ta chỉ là một tiểu thiếp lúc nào cũng phải rõ vị trí của mình ở đâu, một người có thân phận thấp cổ bé họng như ta có thể làm gì để giúp Vương gia được? Tốt hơn hết là ta nên nhanh chóng cút về vương phủ, để tránh làm chướng mắt Vương gia.”

Giang Lưu Ly vừa nói vừa đứng dậy khỏi vòng tay của Triệu Cẩn Du.

Triệu Cẩn Du nghiến răng, không hề ngờ Giang Lưu Ly lại nhỏ nhen như vậy, thế mà lại dùng lời hắn khiển trách nàng vừa nãy để đâm ngược lại hắn.

Nếu không phải vì tạm thời không tìm được ai thì hắn cũng sẽ không tìm Giang Lưu Ly.

Nhưng cho dù có việc phải nhờ nàng, thái độ của Triệu Cẩn Du vẫn phải ở trên cao.

Triệu Cẩn Du giữ vai Giang Lưu Ly lại, khống chế hành động của nàng.

Giang Lưu Ly xoay đầu lại, thấy Triệu Cẩn Du đang không hài lòng nhìn mình rồi lạnh lùng hỏi: "Hôm nay nàng tự ý rời khỏi phủ, theo quy định của phủ thì phải xử lý như thế nào đây?"

"Hôm nay ta ra khỏi phủ đã được sự cho phép của Liễu phu nhân, ta có lệnh bài ra khỏi phủ."

Giang Lưu Ly "hứ" một tiếng, lấy một cái lệnh bài bằng bạc nhỏ từ trong tay áo ra, đó quả thực là lệnh bài để ra khỏi phủ.

Triệu Cẩn Du lại viện cớ khác: "Nàng thân là thị thiếp của ta lại mặc y phục của nam nhân ra đường, ăn nói phô trương, làm mất mặt vương phủ, nên nghiêm trị như thế nào?"

"Ta mặc y phục nam nhân thì ai mà biết ta là tiểu thiếp của vương phủ. Có gì phải xấu hổ?" Giang Lưu Ly không quan tâm.

Triệu Cẩn Du tức giận: "Ta vừa nhìn đã cảm thấy hôm nay nàng ăn mặc chẳng ra gì nên rất tức giận. Nếu nàng làm ta tức giận thì nàng phải bị trừng phạt. Bổn cung phạt nàng mỗi ngày phải quỳ trong vương phủ từ sáng sớm đến tối mịt, nếu không có ý chỉ của ta thì không được phép đứng dậy."

Bộ dạng ra lệnh của Triệu Cẩn Du khiến Giang Lưu Ly cảm thấy rất khó chịu, trên danh nghĩa nàng là tiểu thiếp của hắn nên đương nhiên phải chịu sự quản lý của hắn.

Nhìn vẻ mặt của Triệu Cẩn Du, nếu hôm nay nàng không giúp hắn, lát nữa về phủ nhất định hắn sẽ không để cho nàng yên.

Đúng thật là người đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Cuối cùng, Giang Lưu Ly đành hoà hoãn thái độ lại, hơi nghiêng người hỏi: "Không biết Lưu Ly có thể làm được gì để cống hiến cho Vương gia?"

Triệu Cẩn Du nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu, nghe lời của Giang Lưu Ly thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Giang Lưu Ly này quen nhe răng múa vuốt, trước giờ không ghen tuông làm loạn với hắn

thì sẽ tranh sủng hạnh, chỉ cần nhìn thấy nàng đã đủ khiến người ta bực bội rồi.

Nhưng hôm nay nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu của nàng, cần cổ thon thả lộ ra, làn da trắng trẻo, mịn màng như sứ, hình như cũng khá xinh đẹp đấy chứ?

“Vương gia?”

Giang Lưu Ly đợi hồi lâu mà không nhận được lời đáp lại bèn ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng lại thấy hắn đang mê mẩn nhìn mình thì cảm thấy kỳ lạ.

Triệu Cẩn Du che giấu ánh mắt và lạnh nhạt nói: “Lát nữa nàng đến Thiên Hương lầu với ta.”

“Vâng.”

Sau khi tùy tiện đáp lại, Giang Lưu Ly đột nhiên nghĩ ra một cái gì đó.

Thiên Hương lầu, đó không phải là kỹ viện hạng nhất ở kinh thành sao? Triệu Cẩn Du đến đó để làm gì, tìm kỹ nữ sao?

Giang Lưu Ly nhìn Triệu Cẩn Du đầy hoài nghi, nàng thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng một người cao cao tại thượng, lại rất kiêu ngạo như hắn mà lại biết đến kỹ viện chơi.

Nhưng hắn tìm kỹ nữ thì đưa nàng đi cùng là sao!

“Nàng thay ta ra mặt, mua đêm đầu tiên của hoa khôi Tô Tuyết Yên.”

Chương 8

Hai chuyện thiệt hại đồng thời để trước mặt, phải lựa chọn cái nào có lợi hơn

Giang Lưu Ly nghe vậy liền trợn tròn mắt, nàng thật sự không hề nhìn ra Triệu Cẩn Du lại hoang đường đến thế. Nhìn trúng một kỹ nữ vậy mà lại đi nhờ tiểu thiếp của mình ra mặt mua về, hắn đang sợ bị người quen nhìn thấy mình qua lại với kỹ nữ nên mất mặt sao?

Giang Lưu Ly khinh thường nghĩ, định từ chối chuyện này.

Tuy nhiên, Triệu Cẩn Du hoàn toàn không cho nàng cơ hội để từ chối, xe ngựa vừa dừng lại, hắn đã nhanh chóng kéo Giang Lưu Ly đến Thiên Hương lầu.

Đi đến phòng riêng ở lầu hai, Giang Lưu Ly nhìn thấy trong phòng riêng được sắp xếp đủ món ăn khác nhau đã được chuẩn bị từ trước. Rất rõ ràng là Triệu Cẩn Du đã bỏ công sức ra để chuẩn bị trước cho đêm xuân tối nay, nhưng khi đến phân đoạn đấu giá mua đêm đầu tiên của hoa khôi, hắn không muốn lộ mặt, vì vậy hắn đã kéo nàng đến đây để chịu tội thay.

Vừa muốn ngủ với kỹ nữ lại vừa muốn giữ thể diện của mình.

Bây giờ Giang Lưu Ly càng nhìn Triệu Cẩn Du, nàng lại càng cảm thấy ghê tởm.

“Giang Lưu Ly, ánh mắt của nàng là sao đây? Bổn điện hạ bảo nàng ra mặt giúp là vinh hạnh của nàng. Nàng đừng có mà không biết tốt xấu.”

Triệu Cẩn Du bị Giang Lưu Ly nhìn đến mức tức giận, liền bất mãn trách móc nàng.

Giang Lưu Ly liếc xéo hắn một cái, lạnh lùng "hứ" một tiếng và không trả lời lại.

Triệu Cẩn Du vừa nhìn thấy thái độ này của nàng thì trong lòng đã bốc hỏa, nhưng giờ trước mắt hắn buộc mình phải kìm nén lại, vén y phục ngồi vào bàn, cầm bình rượu Quế Hoa tự rót cho mình rồi tự uống, vẻ mặt trông hơi thương cảm.

Thương cảm?

Thấy vậy, Giang Lưu Ly bĩu môi, trong lòng đoán không lẽ hắn đã thật sự động lòng với hoa khôi đó, vậy nên giờ phút này vì người trong lòng phải ra bán đêm đầu nên mới buồn bã như vậy.

Nghĩ đến đây, Giang Lưu Ly có chút tò mò về nữ nhân tên Tô Tuyết Yên kia. Nữ nhân có thể khiến Triệu Cẩn Du nhớ mong chắc cũng là một quốc sắc thiên hương, tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Đến khi buổi chào bán bắt đầu, Tô Tuyết Yên mặc một bộ váy mềm mại trắng tinh màu hoa bách hợp, xung quanh có rất nhiều a hoàn vây lấy, yểu điệu đi về phía đám đông.

Tô Tuyết Yên búi tóc kiểu linh xà duyên dáng xinh đẹp, trên trán còn điểm hoa đào xinh xắn quyến rũ, ngũ quan nhỏ nhắn thanh tú, khuôn mặt đẹp đẽ lay động lòng người, eo thon như cành liễu trước gió, vừa nhìn đã biết là kiểu mỹ nhân yếu đuối mà nam nhân thích, chẳng trách Triệu Cẩn Du lại thích nàng ta đến mức không quan tâm thân phận của nàng ta là kỹ nữ mà vẫn muốn có một đêm phong lưu với nàng ta.

Tô Tuyết Yên quả thật là có vốn liếng làm nam nhân phải điên đảo. Ngay khi Tô Tuyết Yên vừa lên đến sân khấu, toàn bộ Thiên Hương lầu như muốn sôi sục lên, đám nam nhân lớn tiếng hò hét tên của Tô Tuyết Yên, ánh mắt cuồng nhiệt lướt theo bước chân của Tô Tuyết Yên, ai nấy cũng đều nôn nóng muốn lập tức có thể ôm mỹ nhân này vào lòng.

Tú bà ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng cuồng nhiệt như vậy thì vui mừng khôn xiết, bà ta cầm lấy cái chiêng vàng gõ mười mấy cái, tiếng hò hét ồn ào ban đầu cũng dần dần lắng xuống.

Giọng nói lanh lảnh của tú bà vang lên khắp đại sảnh: "Hôm nay

là đêm đầu tiên của con gái ta, Tô Tuyết Yên, nhờ ơn các vị khách ở đây chiếu cố nâng đỡ nên cảnh tượng chào bán đêm đầu tiên hôm nay mới sôi nổi đến thế. Ta biết tất cả các vị quan khách ở đây đều rất thích con gái ta, muốn được gần gũi với mỹ nhân. Vậy chúng ta sẽ thực hiện theo quy tắc, bắt đầu từ một nghìn lượng, người trả giá cao nhất sẽ có được Tô Tuyết Yên."

Ngay khi tú bà vừa nói xong, đã có người nhanh chóng bắt đầu hùa theo ra giá.

"Một nghìn lượng..."

"Hai nghìn lượng..."

"Bốn nghìn lượng..."

"Bảy nghìn lượng..."

"Chín nghìn lượng..."

"Một trăm nghìn lượng."

Ngay khi giá một trăm nghìn lượng vừa được đưa ra, cả đại sảnh lập tức lặng ngắt như tờ.

Giang Lưu Ly nhìn theo hướng phát ra tiếng, chỉ thấy người vừa ra giá cũng đến từ một phòng riêng trên lầu hai, hơn nữa căn phòng riêng đó còn đối diện với phòng của nàng, nàng vừa ngước mắt lên đã dễ dàng nhìn thấy rõ mồn một cảnh tượng trong căn phòng đối diện.

Ngồi trước chiếc bàn gỗ lim dát vàng là một nam nhân mặc một bộ cẩm bào, đầu đội mũ bằng vàng.

Dường như nam nhân kia cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Giang Lưu Ly nên bèn nghiêng đầu nhìn về phía nàng, tình cờ chạm ánh mắt đang đánh giá hắn của nàng.

Giang Lưu Ly vừa nhìn thấy rõ khuôn mặt của nam nhân đó thì trong lòng như run lên, đó không phải là Thái tử Triệu Quân Mặc sao?

Thái tử... cũng đến đây để chơi kỹ nữ à?

Giang Lưu Ly bị ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của Triệu Quân Mặc quét qua, nàng lập tức sợ hãi rụt cổ lại, than khóc thảm thiết nhìn về phía Triệu Cẩn Du chưa từng lộ mặt ra ở cạnh, nhỏ giọng lên

tiếng:

“Vương gia, thái tử cũng ở đây.”

Triệu Cẩn Du bình tĩnh đáp lại nàng: “Ta biết hắn ở đây, nàng không cần phải quan tâm đến hắn, chỉ cần ra giá là được.”

Nhìn thấy vẻ mặt hờ hững bình thản của Triệu Cẩn Du, trong lòng Giang Lưu Ly mới hiểu rõ tại sao Triệu Cẩn Du lại bảo nàng đến đây.

Nói đi nói lại một hồi lâu chẳng qua chỉ là Triệu Cẩn Du không dám ngang nhiên tranh giành nữ nhân với thái tử, cho nên mới gọi nàng đến ra mặt thay.

Chẳng lẽ nàng dám đối đầu với thái tử à!

Giang Lưu Ly rút lui không muốn làm nữa: “Vương gia, ta không dám đắc tội với thái tử, hay là hôm nay ngài khỏi ngủ với Tô Tuyết Yên đi.”

“Đừng nói nhảm nữa. Nếu hôm nay nàng không thay ta giải quyết mọi chuyện chu toàn, lát nữa quay về nàng cứ xem ta trừng trị nàng như thế nào!”

Triệu Cẩn Du tức giận trừng mắt với Giang Lưu Ly, dáng vẻ đó trông thật sự không phải chỉ là uy hiếp thôi đâu.

Nếu không đắc tội với thái tử thì sẽ đắc tội với Triệu Cẩn Du, trong hai cái hại nàng nên chọn cái nào nhẹ hơn, vậy thì vẫn nên đắc tội với thái tử đi vậy.

Dù sao đi nữa thì nàng cũng chỉ là đàn bà con gái, hôm nay lại ăn mặc như một cậu nhóc, cũng chưa chắc thái tử đã có thể nhận ra nàng.

Sau khi hạ quyết tâm, Giang Lưu Ly nhắm mắt lại, hét lớn về phía cửa sổ.

“Một trăm nghìn một trăm lượng.”

Giang Lưu Ly không dám ra giá quá cao so với giá của thái tử, nên chỉ ra nhiều hơn một trăm lượng mà thôi.

Nàng đoán rằng chắc thái tử sẽ còn sẽ ra giá nữa để nghiền nát nàng mới đúng, vậy mà giờ khắc này, cả Thiên Hương lầu lại lặng ngắt như tờ, không có ai ra giá cao hơn một trăm nghìn một trăm

lượng.

Tú bà ngồi đợi một lúc, thấy không có ai ra giá nữa nên mới lớn tiếng nhắc nhở một lần.

“Vị tiểu công tử này đã ra giá một trăm nghìn một trăm lượng, có ai có mặt ở đây ra giá cao hơn không? Nếu không có thì tối nay Tô Tuyết Yên sẽ là của tiểu công tử này.” Tú bà nói xong còn cố ý chờ một lúc, nhưng vẫn không có ai ra giá nữa.

“Beng…”

Với tiếng chiêng vàng vang dội, tú bà cao giọng tuyên bố rằng Giang Lưu Ly đã giành được đêm đầu tiên của Tô Tuyết Yên. Giang Lưu Ly nghe xong hoàn toàn không thể tin được, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Thái tử không ra giá theo nàng sao?

Nàng nghi ngờ mở mắt ra, nhưng lại thấy thái tử đang như cười như không nhìn về phía mình, trong mắt mơ hồ có sự hung ác nham hiểm, như thể đang tức giận. Giang Lưu Ly bị hắn ta nhìn đến mức như đang ngồi trên kim châm, nàng tiện tay cầm lấy đĩa ăn để che đi tầm mắt của thái tử, không để cho thái tử nhìn mình nữa.

Triệu Cẩn Du không quen nhìn thấy dáng vẻ co rúm của nàng bèn lên tiếng châm chọc: “Giang Lưu Ly, cầm cái đĩa lên che là thái tử sẽ không nhìn thấy nàng à? Tự lừa dối bản thân, thật là nực cười!”

“Triệu Cẩn Du, ngài bớt châm chọc ta đi. Nếu như hôm nay không phải ngài ép buộc ta thì đang yên đang lành sao ta có thể đắc tội với thái tử được?”

“Đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi. Nhìn cái dáng vẻ co đầu rụt cổ của nàng kìa, quá hèn mọn!”

“Ta hèn mọn? Ngài không hèn thì ngài ra mặt đi. Bản thân mình thì trốn ở sau cửa sổ, không dám lộ diện mà bây giờ còn dám nói ta sao? Ngài mới hèn mọn đấy!”

“Nàng…”

Triệu Cẩn Du bị Giang Lưu Ly chọc tức đến mức trên trán nổi gân xanh, vừa định bùng phát thì dưới lầu đã truyền đến tiếng náo động.

“Vị công tử này là nhân vật tầm cỡ nào? Trông ngươi mặc y phục

rách nát như thế, có tiền không đấy?”

Chương 9
Thanh danh của tiểu thư phong nguyệt

"Đúng vậy, vừa nhìn đã biết là kẻ không có tiền tới nơi này chơi đùa."

Mọi người dưới lầu bắt đầu chỉ trỏ Giang Lưu Ly đang mặc đồ của gã sai vặt, tất cả đều cho rằng nàng không thể đưa tiền ra.

Tú bà cũng thấy Giang Lưu Ly không giống người phú quý, bèn nói: "Nếu vị tiểu công tử này lấy ra được một trăm nghìn một trăm lượng, đêm nay Tô Tuyết Yên sẽ thuộc về ngài."

Đám nam nhân bên dưới cũng đồng ý, ai nấy đều ầm ĩ bảo Giang Lưu Ly mang tiền tới nhận người.

Trong phòng, Triệu Cẩn Du nghiêm mặt nhìn về phía Giang Lưu Ly, vừa đưa ngân phiếu, vừa dạy dỗ nàng.

"Ra ngoài cũng không biết thay quần áo đẹp đẽ, ăn mặc rách rưới như vậy còn ra thể thống gì!"

Giang Lưu Ly trợn mắt nhìn hắn một cái, đang chuẩn bị cầm ngân phiếu ra đưa cho tú bà để nhận người, lại chợt nghe thấy thái tử lên tiếng.

"Ta trả tiền cho vị công tử này."

Thái tử vừa nói xong, lập tức có người hầu đưa ngân phiếu cho tú bà.

Tú bà cười toe toét đếm ngân phiếu, sau đó bèn kêu người đưa Tô Tuyết Yên đến gian phòng của Giang Lưu Ly.

Đám nam nhân bên dưới thấy đêm nay Tô Tuyết Yên đã có chủ thì không ngừng than vãn. Có người còn chửi Giang Lưu Ly quá may mắn, rõ ràng không có tiền, nhưng lại có người ra mặt trả tiền cho nàng, đúng là vô cùng may mắn!

Được mọi người hâm mộ và ghen tỵ nhưng Giang Lưu Ly không cảm thấy vui sướng chút nào, ngược lại còn bồn chồn lo sợ.

Không thể có chuyện thái tử vô duyên vô cớ bỏ tiền mua nữ nhân cho nàng được.

Trừ khi hắn ta nhận ra thân phận của mình.

Nhưng chắc là không đâu, nàng chỉ mới gặp thái tử vài lần ở cung yến thôi mà, hơn nữa hôm nay nàng mặc nam trang, chắc hắn ta không nhận ra nàng đâu nhỉ?

Giang Lưu Ly tự an ủi bản thân, nhưng câu tiếp theo của thái tử đã khiến mọi an ủi đều vỡ vụn.

Thái tử liếc nàng rồi cười lạnh lùng: "Giang... công tử, chúc công tử có một đêm vui sướng."

Nói xong, thái tử lập tức ra khỏi phòng riêng, để lại Giang Lưu Ly đang đứng đờ đẫn tại chỗ.

Thái tử công khai nói họ của nàng ra như vậy, hiển nhiên là đã nhận ra nàng rồi. Giang Lưu Ly lo sợ bất an, sợ thái tử sẽ trả thù mình.

Trong lúc nàng đang không ngừng sợ hãi thì tú bà đã đưa Tô Tuyết Yên vào tận trong phòng.

Vừa thấy Triệu Cẩn Du, Tô Tuyết Yên lập tức rưng rưng nước mắt, kéo tay Triệu Cẩn Du mà khóc lóc kể lể: "Điện hạ, may mắn là ngài đến, nếu không tối nay ta cũng không biết nên giải quyết thế nào!"

Triệu Cẩn Du đưa cho Tô Tuyết Yên một chiếc khăn gấm để lau nước mắt.

Hai người tình chàng ý thiếp dịu dàng nhìn nhau, trông có vẻ như đã quen biết từ trước.

Giang Lưu Ly lạnh lùng nhìn bọn họ, cũng không muốn ở đây làm phiền người khác, bèn cất bước định rời đi.

Nhưng nàng vừa di chuyển đã bị Triệu Cẩn Du gọi lại.

“Giang Lưu Ly, nàng ở lại.”

Giang Lưu Ly quay đầu lại, vô cùng nghi ngờ bản thân vừa nghe thấy ảo giác, Triệu Cẩn Du bảo nàng ở lại ư?

Ở lại làm gì, để nhìn hắn và Tô Tuyết Yên vui vẻ à?

Triệu Cẩn Du đưa tay kéo Giang Lưu Ly đến bên cạnh mình, giới thiệu với Tô Tuyết Yên: “Tuyết Yên, đây là phu nhân của ta.”

Tô Tuyết Yên cúi người hành lễ với Giang Lưu Ly: “Đêm nay đa tạ phu nhân đã tương trợ.”

“Không có gì, chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Triệu Cẩn Du thay Giang Lưu Ly trả lời xong, bèn chỉ vào gian phòng trống bên trong và nói: “Tuyết Yên, nàng đi nghỉ ngơi đi.”

Tô Tuyết Yên ngoan ngoãn đáp lại, sau đó đi vào phòng rồi đóng cửa lại, để lại Giang Lưu Ly và Triệu Cẩn Du mắt to trợn mắt nhỏ bên ngoài.

Giang Lưu Ly cảm thấy tình huống trước mắt rất bất ngờ, nàng vuốt cằm, chỉ vào phòng của Tô Tuyết Yên và hỏi: “Ngài không vào ngủ với nàng ta à?”

“Nói bậy gì vậy! Ta chưa bao giờ có suy nghĩ không an phận với nàng ta.”

Triệu Cẩn Du gõ lên đầu Giang Lưu Ly, vẫn ngồi trên chiếc giường bên ngoài.

Bình thường chiếc giường này là nơi để người hầu hạ nghỉ ngơi, nếu ân khách và kỹ nữ triền miên bên trong có nhu cầu gì, thì sẽ gọi nha hoàn bên ngoài vào hầu hạ.

Giang Lưu Ly che đầu bị Triệu Cẩn Du đánh đau, nàng thấy có vẻ như đêm nay Triệu Cẩn Du định ngủ trên chiếc giường cứng này, hình như còn định kéo theo nàng?

Giang Lưu Ly không chọn chỗ ngủ, nhưng nàng không muốn ngủ chung giường với Triệu Cẩn Du.

“Vương gia, ván giường này cứng quá, ta không thoải mái, ta trở về vương phủ ngủ đây.”

Giang Lưu Ly tỏ vẻ chê bai xong thì định chạy, nhưng nàng còn chưa kịp làm gì, thắt lưng đã bị Triệu Cẩn Du bóp chặt, sau một thoáng trời đất quay cuồng, nàng đã nằm ngửa trên giường.

"Ta không chê nơi này đơn sơ, nàng còn tỏ vẻ cái gì, mau ngủ đi!"

Triệu Cẩn Du không khách sáo ném chăn lên người Giang Lưu Ly.

Tuy bị tấm chăn đập vào người không đau nhưng Giang Lưu Ly rất không thoải mái khi nghe giọng điệu ra lệnh của Triệu Cẩn Du.

Giang Lưu Ly hất chăn ra, giãy giụa muốn đứng dậy.

Triệu Cẩn Du giữ chặt nàng, giọng trầm thấp: "Nếu đêm nay nàng không ở đây, thanh danh của Tô Tuyết Yên sẽ bị hủy hoại trong tay ta."

Nghe vậy, Giang Lưu Ly trầm mặc một lúc, nghĩ đến cô nương xinh đẹp vừa nãy thì lập tức mềm lòng, cuối cùng vẫn nằm xuống, nhưng miệng vẫn cằn nhằn: "Đã lưu lạc phong trần rồi, còn để ý tới việc còn thanh danh hay không à?"

Nữ nhân trở thành kỹ nữ chính là một viên ngọc bị hàng ngàn người gối đầu, đôi môi đỏ bị hàng ngàn người thưởng thức, làm gì còn danh tiết nữa, vậy sao phải lo lắng đến thanh danh?

Triệu Cẩn Du giải thích: "Chẳng mấy chốc Tô Tuyết Yên sẽ không còn là kỹ nữ nữa."

"Ngài muốn chuộc thân cho nàng ta sao?"

"Nàng ta đã đăng kí trong danh sách quan kĩ rồi nên không dễ chuộc thân đâu, phải tìm người hỗ trợ."

"Ai sẽ giúp nàng ta vậy?"

Giang Lưu Ly chỉ thuận miệng hỏi, nhưng Triệu Cẩn Du đầy ẩn ý nhìn về phía nàng, trầm giọng nói: "Người nọ xa tận chân trời, gần ngay trước mắt."

Giang Lưu Ly cho rằng hắn đang tự nói mình nên cũng không nghĩ nhiều, xốc chăn lên rồi ngủ thiếp đi.

Nàng không biết từ khi bước vào Thiên Hương lầu, nàng đã bị Triệu Cẩn Du gài bẫy.

Lúc bình minh hé rạng, Triệu Cẩn Du tỉnh giấc rồi lập tức đánh

thức Giang Lưu Ly đang ngủ say bên cạnh, bảo nàng mau thức dậy.

“Ngài làm gì vậy, mới mấy giờ chứ? Ta vẫn muốn ngủ.”

Giang Lưu Ly bất mãn lẩm bẩm, ôm chăn xoay người, đưa lưng về phía Triệu Cẩn Du.

Không ngờ Triệu Cẩn Du lại rút mạnh gối đầu của Giang Lưu Ly ra làm đầu nàng lập tức đập vào ván giường cứng ngắc, đau đến mức khiến nàng nhe răng trợn mắt, cơn buồn ngủ cũng bay sạch.

Giang Lưu Ly ôm trán ngồi dậy, nổi giận hét lên với Triệu Cẩn Du: “Sao ngài phiền quá vậy? Không ngủ thì để cho người khác ngủ chứ. Đồ ngang ngược, ngược nhân cuồng ma.”

Triệu Cẩn Du nghe Giang Lưu Ly mắng chửi thì hơi tức giận, nhưng khi nhìn thấy cái gáy bị đập sưng đỏ của nàng, hắn chỉ cảm thấy vui mừng, lập tức cười nhạo.

“Sao gáy của nàng yếu quá vậy, nhẹ như vậy mà cũng sưng được, vô dụng!”

“Đập thử gáy ngài vào cái giường này đi, ngài cũng có thể sưng được một cục lớn như vậy đấy!”

Giang Lưu Ly không khách sáo quát to với Triệu Cẩn Du, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

Chương 10
Khách tới thăm mang theo ân huệ

Triệu Cẩn Du ngừng cười, quan sát Giang Lưu Ly từ trên xuống dưới, hơi nghi ngờ hỏi: "Sao ta cảm thấy nàng rất khác so với trước kia nhỉ? Tính cách lúc trước của nàng không lanh lẹ như này."

Lời của Triệu Cẩn Du khiến lòng Giang Lưu Ly chùng xuống, bị Triệu Cẩn Du chọc cho quá tức giận nên nàng quên mất phải luôn sắm vai oán phụ khuê phòng trước mặt hắn.

Giang Lưu Ly đang định nói gì đó để chữa cháy, nhưng không ngờ Triệu Cẩn Du lại giành nói trước.

"Giang Lưu Ly, không phải đêm qua được ngủ cùng bổn vương quá vui mừng, nên nàng mới to gan như vậy đấy chứ? Dám hô to gọi nhỏ với bổn vương."

Triệu Cẩn Du vừa nói vừa nở nụ cười, dường như cảm thấy mọi chuyện đúng là như vậy, trên mặt toát ra vẻ đắc ý.

Giang Lưu Ly im lặng liếc hắn một cái, nhỏ giọng nói: "Tự luyến là bệnh, phải trị!"

"Tự luyến? Tự luyến gì cơ?"

Triệu Cẩn Du nghe được một chút.

Giang Lưu Ly mỉm cười rồi giải thích với hắn: "Tự luyến có nghĩa là ta vô cùng yêu ngài, gọi tắt là tự luyến."

Triệu Cẩn Du quay mặt sang một bên, dường như hơi xấu hổ, sau

đó lại bắt đầu răn dạy Giang Lưu Ly.

“Không biết giữ miệng, thật không hiểu nàng học ‘Phụ đức’ như thế nào nữa.”

Nói xong, Triệu Cẩn Du lập tức dắt Giang Lưu Ly ra cửa, còn nói phải quay về phủ gấp, sắp có khách tới nhà.

Trước khi đi, Giang Lưu Ly nhìn thoáng qua cửa phòng trong đang đóng chặt, nghĩ đến việc lúc này Tô Tuyết Yên vẫn còn đang say giấc thì vô cùng hâm mộ. Nếu biết sẽ bị Triệu Cẩn Du gọi dậy từ sáng sớm, đêm qua nàng đã nhất quyết đòi ngủ với Tô Tuyết Yên rồi.

Nàng vô cùng ngưỡng mộ những người có thể ngủ đến khi tự tỉnh lại.

Đến khi bên ngoài không còn tiếng động nữa, lúc này Tô Tuyết Yên mới ăn mặc đàng hoàng rồi đi đến cạnh giường, gương mặt vô cảm nhìn hai người cưỡi ngựa rời đi ở dưới lầu.

Đêm qua nàng ta không thể ngủ yên, lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh ngoài cửa.

Nàng ta không ngờ một đại mỹ nhân quyến rũ yêu kiều như mình lại không thể hấp dẫn được Triệu Cẩn Du một chút nào, hắn thà chen chúc cùng Giang Lưu Ly nhan sắc bình thường kia trên chiếc giường đơn sơ, cũng không muốn vào phòng để vui sướng một đêm với mình.

Tương lai còn dài, đến khi nàng ta cởi bỏ thân phận kỹ nữ, lúc đó lên kế hoạch trở thành nữ nhân của Triệu Cẩn Du cũng không muộn.

Đến cửa phủ Ninh Vương, có một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn ở đó, chỉ đợi hai người quay về.

Triệu Cẩn Du thả chậm ngựa đi tới, thấy xe ngựa có kí hiệu của phủ Thừa tướng thì lập tức nhíu mày, đây là chuyện trong dự liệu của hắn.

Người không rõ tình huống là Giang Lưu Ly, nàng kéo áo Triệu Cẩn Du rồi hỏi: “Vương gia, đang yên đang lành, người của phủ Thừa tướng tới đây làm gì?”

Triệu Cẩn Du thản nhiên trả lời: “E là có liên quan đến Tô Tuyết

Yên."

Cái gì!

Giang Lưu Ly không hiểu, đang định hỏi lại thì Triệu Cẩn Du chợt tăng tốc, chạy tới trước xe ngựa rồi dừng lại, lúc này mới nhảy xuống từ lưng ngựa, hơi khom lưng chắp tay, cung kính gọi: "Nhạc phụ."

Rèm xe ngựa được xốc lên, Giang Huân với mái tóc hoa râm đi ra từ bên trong, đôi mắt lạnh lùng sắc bén như chim ưng nhìn về phía Triệu Cẩn Du, rồi lại nhìn về phía Giang Lưu Ly vẫn đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa một lúc, lúc này mới từ tốn nói: "Lão phu chỉ là cha của một tiểu thiếp thấp kém trong phủ Ninh Vương thôi, không nhận nổi cái danh nhạc phụ này của điện hạ đâu."

"Nhạc phụ nói như vậy là làm nhục bổn vương rồi."

Triệu Cẩn Du mỉm cười, vừa đáp lời Giang Huân vừa dịu dàng đỡ Giang Lưu Ly từ trên lưng ngựa xuống, thậm chí còn giúp nàng vén nhẹ tóc lên sau tai.

Triệu Cẩn Du nắm tay Giang Lưu Ly rồi đi tới trước mặt Giang Huân, mỉm cười nói: "Lưu Ly là đích nữ của phủ Thừa tướng, sao có thể làm tiểu thiếp được chứ? Lúc trước ta và nàng ấy cãi nhau nên không cân nhắc kĩ vị trí. Vừa khéo tháng sau là thọ yến của phụ hoàng, đến lúc đó ta sẽ đề cập tới chuyện này, nhất định không để Lưu Ly chịu uất ức."

Nghe vậy, sắc mặt Giang Huân mới hơi hòa hoãn lại, nếu thật sự nói trước mặt hoàng thượng, vậy thì vị trí sẽ không thấp được.

Giang Huân thầm nghĩ sẽ trợ giúp một tay, chắc chắn có thể quay lại vị trí chính phi Ninh Vương.

Tuy rất hài lòng với sắp xếp này, nhưng trên mặt Giang Huân không hề để lộ ra một chút nào.

"Lưu Ly đã vào phủ Ninh Vương, sắp xếp vị trí thế nào là chuyện của ngài, ta không dám xen vào. Hôm nay ta chỉ là một người cha đến thăm con gái xuất giá mà thôi."

Triệu Cẩn Du mỉm cười: "Sao lại khách sáo thế? Lưu Ly đã gả cho ta, vậy ta và nhạc phụ chính là người một nhà rồi. Người một nhà thì nên giúp đỡ lẫn nhau chứ."

Nói xong, Triệu Cẩn Du bèn nói trong quân doanh có việc gấp phải làm, sau đó thúc ngựa rời đi.

Giang Lưu Ly đứng tại chỗ nhìn Giang Huân, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Giang Huân hỏi trước: "Đêm qua con tới Thiên Hương lầu làm gì? Lại còn cướp người với thái tử nữa chứ."

Giang Lưu Ly tủi thân kể lại đầu đuôi chuyện xảy ra đêm qua, bày tỏ rõ mọi chuyện đều do Triệu Cẩn Du gây ra, nàng chỉ vô tình đắc tội với thái tử thôi.

"Bây giờ nói những điều này thì có ích gì! Con có biết Tô Tuyết Yên là ai không? Nàng ta là con gái của tuần phủ Tô Hoàn ở Hàng Châu. Tô Hoàn bị định tội tham ô, tất cả nữ nhân trong phủ đều trở thành kỹ nữ. Vụ án tham ô kia rất rắc rối, thái tử muốn có được con gái của Tô gia là vì để điều tra lại vụ án này. Hiện giờ bị con quấy rối, khiến phủ Thừa tướng chúng ta bị đặt vào thế đối lập với thái tử."

"Chuyện này phức tạp tới vậy sao? Con tưởng Triệu Cẩn Du không ra mặt là vì không muốn đối đầu chính diện với thái tử, không ngờ hắn lại cố ý tính kế con để ép phụ thân xuất hiện, thảo nào sáng sớm hắn đã nói hôm nay có khách đến thăm, hóa ra đều là do hắn sắp xếp."

Giang Lưu Ly vô cùng tức giận, cực kì hối hận vì hôm qua mình quá ngốc nghếch, bị Triệu Cẩn Du lợi dụng.

"Triệu Cẩn Du rất thông minh, hắn biết ta có quyền kiểm tra Tam ti, có thể giúp hắn điều tra kỹ vụ án tham ô của Tô gia nên mới dẫn con tham gia để ép ta ra mặt. Thôi, dù sao hắn cũng là con rể của ta, giúp hắn một tay cũng coi như đôi bên cùng có lợi, chỉ mong hắn nhớ rõ ân huệ này, sau này đối xử tốt với con một chút."

Nói xong, Giang Huân hiền từ nhìn Giang Lưu Ly, sau đó lên xe ngựa, chuẩn bị tiến cung vào triều.

Giang Lưu Ly đứng tại chỗ nhìn xe ngựa của cha dần rời đi, mãi đến khi biến mất ở góc đường.

Hiển nhiên ý của Giang Huân là thuận theo ý của Triệu Cẩn Du, giúp hắn điều tra rõ vụ án của nhà Tô Tuyết Yên. Chỉ cần vụ án Tô gia được điều tra rõ ràng, có lẽ Tô Tuyết Yên sẽ thoát khỏi thân phận quan kỹ.

Nếu Triệu Cẩn Du giúp Tô Tuyết Yên lo liệu như vậy, có thể thấy hắn thật lòng thích nàng ta, thậm chí đêm qua Triệu Cẩn Du không chạm vào Tô Tuyết Yên chỉ vì chưa cho nàng ta thân phận, đúng là tình cảm sâu nặng mà.

Thảo nào lần này Liễu Tiêm Vũ lại căng thẳng như gặp đại địch vậy, Triệu Cẩn Du cưng chiều Tô Tuyết Yên đến thế mà. Không biết tới ngày Tô Tuyết Yên vào vương phủ, đám nữ nhân này sẽ đấu đá như thế nào nữa.

Nghĩ tới đây, mong muốn rời khỏi vương phủ của Giang Lưu Ly càng thêm cấp bách.

Nàng không có hứng thú tham gia vào cuộc tranh đấu của đám nữ nhân này.

Giang Lưu Ly nghĩ, có lẽ nàng có thể mượn chuyện cha điều tra lại án sai cho Tô gia để bàn điều kiện với Triệu Cẩn Du, đổi lấy tự do.

Chương 11
Thân thể dính đầy mùi hương son phấn

Sau khi đã hạ quyết tâm, Giang Lưu Ly lập tức nghĩ đến việc chọn thời cơ thích hợp để nói chuyện này với Triệu Cẩn Du.

Lúc trở về Lưu Doanh hiên, Thanh Chỉ tiếp đón nàng và hỏi nguyên nhân Giang Lưu Ly không trở lại phủ Thừa tướng ngày hôm qua.

Vốn dĩ bọn họ đã hẹn với nhau rằng sau khi tráo đổi quần áo, Thanh Chỉ sẽ mạo danh Giang Lưu Ly đến phủ Thừa tướng ở lại một lát. Sau đó, Giang Lưu Ly sẽ đến tìm nàng ta để đổi lại y phục như cũ. Chỉ có điều ngày hôm qua Giang Lưu Ly không hề đến đó.

"Tiểu thư! Ngày hôm qua lão gia đã mắng em một trận, nói rằng chúng ta quá càn quấy."

Khi nhớ lại sắc mặt của Giang Huân ngày hôm qua, Thanh Chỉ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Giang Lưu Ly không khỏi áy náy: "Xin lỗi em! Ngày hôm qua ta bị Triệu Cẩn Du bất ngờ bắt đi cho nên mới không kịp trở về phủ."

"Nói như vậy, tối hôm qua, lúc tiểu thư không về phủ cũng là đang ở bên cạnh Vương gia sao?" Tất cả phiền muộn và buồn bực vừa rồi của Thanh Chỉ lập tức biến mất, nàng ta hưng phấn hỏi: "Tiểu thư! Vậy thì đêm qua, người đã nhận được ân sủng rồi sao?"

"Chuyện không như em nghĩ đâu. Ta không thể giải thích rõ chuyện này chỉ với một vài câu nói được. Trước mắt, em hãy thay quần áo giúp ta đi!"

Y phục trên người Giang Lưu Ly hiện giờ không vừa vặn. Nàng kéo phần cổ áo của bộ y phục người hầu đang mặc xuống thấp, chuẩn bị cởi ra. Thanh Chỉ bước tới gần và giúp nàng cởi bỏ thắt lưng.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân từ xa đến gần, cửa phòng của Giang Lưu Ly bị ai đó mở ra từ bên ngoài.

Liễu Tiêm Vũ dẫn theo một đám nha hoàn và bà tử lần lượt bước vào phòng. Nàng ta đứng trước mặt Giang Lưu Ly, liếc nhìn y phục người hầu trên người nàng và nở nụ cười giễu cợt.

"Chẳng biết muội muội từ nơi nào về phủ mà lại mặc đồ của kẻ hầu người hạ và đi loanh quanh khắp chốn, gây sự chú ý như vậy? Ta ngờ ngợ nhớ rằng, hôm qua, chính muội muội đã nói nhất định phải mặc áo gấm lộng lẫy thì mới ra ngoài cơ mà? Tại sao muội lại nói một đằng, làm một nẻo như thế? Ta cảm thấy thật buồn cười đấy!"

Giọng nói của Liễu Tiêm Vũ dần trở nên sắc bén, ẩn ý muốn áp chế đối phương.

Bàn tay đang cởi quần áo của Giang Lưu Ly khựng lại một lúc, nhận ra Liễu Tiêm Vũ đang tức giận thì vội giải thích: "Hôm qua, ta quả thật đã mặc y phục lộng lẫy rồi mới rời khỏi phủ. Chỉ có điều, có một chuyện đột xuất đã xảy ra khiến ta chẳng còn cách nào khác. Vì để tạm thích ứng với hoàn cảnh, ta đành phải bất đắc dĩ mặc quần áo của người hầu."

Nghe vậy, Liễu Tiêm Vũ lập tức lộ vẻ mỉa mai. Nàng ta không biết cụm từ "tạm thích ứng với hoàn cảnh" có nghĩa là gì. Nàng ta chỉ lo rằng Giang Lưu Ly đã ở bên cạnh Vương gia suốt một đêm thì có lẽ nàng đã được nhận ân sủng của Triệu Cẩn Du rồi.

Nghĩ đến đây, Liễu Tiêm Vũ cảm thấy vô cùng bực dọc, bỗng nhiên muốn thử kiểm tra một phen. Sau đó, lấy cớ quần áo người hầu mà Giang Lưu Ly đang mặc quá dơ bẩn, nàng ta ngoắc tay ra hiệu, yêu cầu thị nữ Tập Phương của mình hầu hạ Giang Lưu Ly tắm rửa.

Giang Lưu Ly không quen với việc được thị nữ hầu hạ lúc tắm rửa. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hung hăng và nôn nóng của Liễu Tiêm Vũ, Giang Lưu Ly biết nếu mình khước từ thì nhất định nàng ta sẽ không chịu bỏ qua.

Vì sợ phiền phức, Giang Lưu Ly dứt khoát đồng ý.

Đến khi rời khỏi phòng tắm, nàng đã thay một bộ y phục nữ nhân, để Thanh Chỉ búi tóc và trang điểm cho mình.

Ở một góc tối, Tập Phương khẽ lắc đầu với Liễu Tiêm Vũ, hàm ý rằng trên cơ thể của Giang Lưu Ly không có dấu vết nhận sủng ái.

Sau khi nhìn thấy ám thị kia, trong lòng Liễu Tiêm Vũ mới cảm thấy thoải mái hơn.

Bởi lẽ nàng ta vẫn có chút e ngại và kiêng kị thân phận đích nữ phủ Thừa tướng của Giang Lưu Ly. Liễu Tiêm Vũ sợ rằng, một khi nhận được sủng ái, Giang Lưu Ly sẽ được cất nhắc lên địa vị cao hơn nhờ vào gia thế lớn mạnh của cha mẹ ruột, sau đó đe dọa đến địa vị của nàng ta ở vương phủ.

Chỉ có điều, nếu Giang Lưu Ly không được nhận ân sủng, vậy thì tối hôm qua nàng và Triệu Cẩn Du đã làm gì?

Tại sao sáng nay Triệu Cẩn Du lại vô cớ đích thân đưa nàng trở về vương phủ? Chẳng phải hắn luôn chán ghét nàng hay sao? Hay là Giang Lưu Ly có chuyện gì đó muốn giấu giếm người khác?

Nghĩ đến đây, Liễu Tiêm Vũ bước đến gần bàn trang điểm, lấy một cây trâm ngọc bích màu tím trong hộp trang điểm, định cài vào búi tóc của Giang Lưu Ly, sau đó vờ như vô tình mà hỏi: "Muội muội! Hôm qua, muội đã tra ra được thân phận người tình mới của Vương gia hay chưa?"

Nghe vậy, thân thể của Giang Lưu Ly thoáng cứng đờ. Hiện giờ tuy nàng đã biết thân phận tình nhân mới của Triệu Cẩn Du, nhưng dựa vào tình cảm mà Triệu Cẩn Du dành cho Tô Tuyết Yên, nếu nàng để lộ thân phận thật của nàng ta thì có lẽ Triệu Cẩn Du sẽ không chịu buông tha cho nàng.

Nghĩ đến khả năng này, Giang Lưu Ly lập tức đáp trả qua loa, chỉ nói rằng Triệu Cẩn Du che giấu người tình mới quá cẩn mật khiến nàng không tra ra được tin tức nào.

"Không tra được? Muội muội đang nói đùa với ta đó sao?"

Liễu Tiêm Vũ lập tức mỉm cười lạnh lẽo, vừa lén giấu cây trâm ngọc bích màu tím của Giang Lưu Ly vào trong tay áo của mình vừa nháy mắt với Tập Phương.

Tập Phương lập tức trình lên bộ y phục đang cầm trong tay. Đó là quần áo dành cho người hầu mà Giang Lưu Ly đã thay ra lúc tắm

rửa.

Tập Phương khẽ ngửi bộ quần áo đó và nói: "Y phục của Giang nương nương thấm đậm hương vị phấn son, quả thật là hương thơm của rất nhiều loài hoa, mùi cũng vô cùng ngào ngạt. Trong đó, nổi bật nhất là hương hoa ngọc lan."

Liễu Tiêm Vũ lạnh lùng liếc nhìn Giang Lưu Ly, cao giọng hỏi: "Thế nào? Đến bây giờ mà muội muội vẫn không chịu nói thật sao? Muội không định nói với ta về lai lịch của tình nhân mới có thân thể đầy mùi hương ngọc lan kia sao?"

Giang Lưu Ly bỗng chốc không nói nên lời trước câu hỏi này. Nàng thật sự không ngờ rằng người hầu của Liễu Tiêm Vũ lại am hiểu hương liệu như vậy, chỉ cần ngửi sơ qua là có thể biết được loại mùi hương nào đã thấm vào quần áo.

Đêm qua, Giang Lưu Ly đã đến Thiên Hương lầu cho nên hương thơm phấn son đã tiêm nhiễm vào người nàng, nhưng nàng lại không thể tiết lộ địa điểm đó – nơi mà Tô Tuyết Yên đang ở.

Bởi vì nếu Giang Lưu Ly tiết lộ thân phận của Tô Tuyết Yên, dựa vào mưu kế của Liễu Tiêm Vũ thì nàng ta nhất định sẽ chẳng để yên cho Tô Tuyết Yên, sau đó lại quy chụp và tính sổ hết thảy món nợ với Giang Lưu Ly.

Do vậy, nàng lập tức giả ngu, ngơ ngác nhìn Liễu Tiêm Vũ và bối rối hỏi lại: "Hương thơm trên người ta mà lại giống với mùi hương trên người Vương gia sao? Có lẽ là sáng nay, do ta cùng Vương gia về phủ nên quần áo mới bị lây nhiễm mùi hương này chăng? Ta cũng không chắc lắm."

"Đêm qua, hai người đã đi đâu?"

"Chỉ đi dạo quanh kinh thành mà thôi! Bọn ta không đến một nơi nào cụ thể cả."

"Có vẻ như muội muội không muốn nói thật với ta."

"Chẳng phải ta đã nói hết rồi sao?"

Khuôn mặt của Giang Lưu Ly trông rất vô tội.

"Được rồi! Nếu muội muội ra ngoài chỉ để chơi đùa thì tấm lệnh bài để xuất phủ sẽ trở nên vô dụng nếu nằm trong tay muội. Hãy trả nó lại cho ta!"

Liễu Tiêm Vũ hướng lòng bàn tay lên cao, đòi lại tấm lệnh bài kia.

Thật ra Giang Lưu Ly không muốn trả lại lệnh bài xuất phủ. Nàng còn muốn ra ngoài để bàn chuyện làm ăn. Nhưng hiện giờ không có cách nào khác, Giang Lưu Ly chỉ có thể trả nó cho Liễu Tiêm Vũ.

Nàng ta cầm lấy lệnh bài thì liền phẩy tay áo, quay người bước đi, không nói thêm một câu nào với Giang Lưu Ly.

Sau khi quay về Tiêm Vũ các, Liễu Tiêm Vũ vừa nhìn tấm lệnh bài vừa cười khẩy.

Giang Lưu Ly nghĩ rằng nàng ta sẽ không có cách nào thăm dò chuyện này hay sao?

Nghĩ như vậy là đã đánh giá thấp Liễu Tiêm Vũ rồi.

Tập Phương từ trong phòng bước ra ngoài, ôm một con chó nhỏ có bộ lông trắng như tuyết.

Liễu Tiêm Vũ đặt tấm lệnh bài trong tay của mình ngay dưới mũi của chú chó con. Sau khi đánh hơi được mùi hương đó, nó lập tức vẫy đuôi và chạy ra ngoài.

Liễu Tiêm Vũ liếc nhìn đám người hầu ở hai bên, tức thì có người nhanh chóng đuổi theo và bám đuôi chó con suốt chặng đường.

Tập Phương lập tức nịnh nọt Liễu Tiêm Vũ: "Tất cả là nhờ vào suy tính chu toàn của phu nhân. Hôm qua, khi đưa tấm lệnh bài xuất phủ cho Giang Lưu Ly kia, phu nhân đã cố ý bôi bột nếp lên phần lõm của nó. Loại bột này có độ bám dính rất tốt. Đợi con chó của chúng ta có thể lần theo dấu vết mùi hương này, phu nhân nhất định sẽ tìm thấy nơi ở của tình nhân mới của Vương gia."

"Hôm qua, Giang Lưu Ly cố ý ra vẻ tự cao tự đại trước mặt ta, chẳng qua là muốn đòi tấm lệnh bài xuất phủ, hòng khiến ta khó điều tra về mối quan hệ giữa nàng ta và tình nhân mới của Vương gia. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn. Nàng ta nghĩ rằng bản thân đang âm mưu tính kế ta, nhưng lại không biết chính mình mới là người bị ta tính kế. Đợi đến khi ta loại trừ được ả tình nhân kia, Vương gia sẽ quy chụp và tính sổ tất cả nợ nần lên đầu Giang Lưu Ly. Dù sao thì ta cũng chỉ là người vô tội mà thôi!"

Nghĩ đến đây, Liễu Tiêm Vũ chậm rãi vươn tay cầm tách trà trên bàn và nhấp một ngụm, vẻ mặt cực kỳ hờ hững.

Ngay sau đó, một người hầu tiến vào và bẩm báo rằng: con chó nhỏ kia đã chạy đến Thiên Hương lầu. Đêm qua là đêm hội rao bán đêm động phòng đầu tiên của hoa khôi ở Thiên Hương lầu.

Chương 12
Ngấm ngầm hãm hại hoa khôi rồi vu oan cho người khác

Sau khi nghe ngóng một hồi, Liễu Tiêm Vũ lập tức hiểu ra: chủ nhân của hương hoa ngọc lan kia chính là hoa khôi của Thiên Hương lầu, Tô Tuyết Yên.

Ngay đêm khuya hôm đó, một ngọn lửa lớn chợt bùng lên dữ dội từ phòng của vị hoa khôi ở Thiên Hương lầu. Tô Tuyết Yên bị mắc kẹt trong đám lửa lớn, tính mạng nguy cấp như chỉ mành treo chuông.

Vào thời khắc mấu chốt, một bóng đen đột nhiên lao vào phòng, cứu Tô Tuyết Yên thoát khỏi cơn hỏa hoạn.

Sau khi được đại phu khám và chữa bệnh, Tô Tuyết Yên lại sốt cao không ngừng. Nếu sau ba ngày mà vẫn chưa tỉnh lại thì tính mạng của nàng ta khó lòng cứu chữa.

Khi nhận được tin tức này, Triệu Cẩn Du lập tức trở về vương phủ và tìm Giang Lưu Ly.

Đang lúc say ngủ mơ màng, cánh tay của Giang Lưu Ly đột nhiên bị ai đó nắm chặt. Mặc dù đã cố gắng giãy ra vài lần nhưng nàng vẫn không thể rút tay lại, lập tức mở miệng và cắn đối phương thật mạnh.

Triệu Cẩn Du tức giận, thuận tay ném nàng xa ra.

Giang Lưu Ly không kịp đề phòng nên bị sức mạnh bất ngờ đó khiến thân thể ngã nhào xuống đất, đầu bị đập mạnh xuống sàn, cái trán bầm trầy khiến máu tươi lập tức chảy ra.

Giang Lưu Ly kêu lên một cách đau đớn. Nàng vô thức đưa tay chạm vào vết thương, sau đó nhìn thấy bàn tay của mình dính đầy máu.

Nàng nhìn Triệu Cẩn Du đang đứng trước mặt mình, chẳng màng đến địa vị tôn ti cao thấp giữa bản thân và hắn, lớn tiếng mắng: "Triệu Cẩn Du! Rốt cuộc ngài muốn làm gì? Tự dưng đêm hôm khuya khoắt, ngài lại chạy đến đây để đánh ta, còn khiến ta chảy máu là sao?"

Triệu Cẩn Du cũng không ngờ lại khiến nàng bị thương. Vừa rồi hắn dùng sức không quá mạnh nhưng lại vô tình làm nàng ngã xuống đất.

Từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt của hắn cực kỳ u ám và lạnh lùng, hắn nghiêm giọng nói: "Đêm nay, chính nàng là người đã phóng hỏa ở Thiên Hương lầu, muốn thiêu chết Tô Tuyết Yên!"

Giọng điệu của Triệu Cẩn Du là khẳng định chứ không phải chất vấn, như thể hắn đã xác định chắc chắn rằng Giang Lưu Ly chính là chủ mưu.

Nhưng Giang Lưu Ly lại cảm thấy khó hiểu, vặn hỏi: "Tự dưng ta lại hãm hại Tô Tuyết Yên làm gì? Việc đêm nay nàng ta bị hỏa hoạn vây khốn cũng không liên quan gì đến ta cả. Nếu ngài muốn đòi nợ thì đã tìm nhầm người rồi!"

"Ngày hôm qua nàng đã biết được thân phận thật sự của Tô Tuyết Yên, hôm nay nàng ấy lại gặp nạn. Nếu không phải là nàng thì còn có thể là ai?"

"Tô Tuyết Yên và ta chẳng có xung đột lợi ích gì cả. Ta không có lý do gì để giết nàng ta. Nếu không có bằng chứng thì ngài đừng vô cớ buộc tội ta."

"Loại phụ nữ chỉ biết ghen tuông như nàng thì vốn dĩ không cần lý do để hãm hại ai đó. Nàng muốn có bằng chứng sao? Vậy thì hãy tự mình xem đi!"

Triệu Cẩn Du ném một cây trâm ngọc bích màu tím lên người Giang Lưu Ly.

Nàng bắt lấy nó, bỗng nhiên vô cùng sửng sốt. Đây đúng là cây trâm cài tóc của nàng. Sáng sớm nay, chính Liễu Tiêm Vũ đã lấy nó từ trong hộp trang điểm của Giang Lưu Ly.

Khi đó, nàng đang bận đối phó với sự tra hỏi của Liễu Tiêm Vũ cho nên không hề hay biết nàng ta đã lấy trộm trang sức của mình.

Xem ra trận hỏa hoạn này nhất định có liên quan đến Liễu Tiêm Vũ.

Giang Lưu Ly nói suy đoán này với Triệu Cẩn Du, nhưng hắn không chịu tin, cho rằng nàng đang tìm lý do để chối tội.

"Tiêm Vũ là người rất hiền lương và đôn hậu. Nàng ấy không giống như nàng!"

Khi nghe thấy câu nói này của Triệu Cẩn Du, Giang Lưu Ly lập tức trừng mắt nhìn hắn, không muốn thanh minh thêm nữa mà kiên quyết nói: "Nếu vậy, ngài hãy gọi nàng ta đến đây để đối chất thì mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay thôi. Dù bây giờ ta có nói gì đi nữa thì Vương gia cũng sẽ không chịu tin, đúng không?"

Bởi vì Triệu Cẩn Du đã nhận định nàng chính là kẻ phóng hỏa nên mới có thể thẳng tay khiến nàng bị thương như vậy.

Triệu Cẩn Du suy nghĩ, sau đó sai người đi tìm Liễu Tiêm Vũ.

Vì ngồi dưới đất quá lạnh, Giang Lưu Ly chật vật đứng dậy và ngồi xuống giường.

Vừa mới cử động, nàng lập tức cảm thấy vết thương trên trán mình càng thêm đau đớn. Giang Lưu Ly cao giọng gọi Thanh Chỉ, muốn nhờ nàng ta băng bó vết thương cho mình. Nhưng mặc cho nàng kêu to đến mấy, Thanh Chỉ cũng không trả lời.

Giang Lưu Ly nhìn về phía Triệu Cẩn Du, lập tức hiểu ra nàng ta biến mất là ý của hắn. Vì vậy, Giang Lưu Ly không muốn hỏi thêm câu nào, chỉ khẽ cúi đầu và nới lỏng vạt áo ngủ của mình, sau đó xé một tấm vải mỏng từ chiếc quần lụa. Hành động đó khiến một nửa bắp chân nõn nà và trắng mịn như ngọc của nàng lộ ra ngoài.

"Nàng đang làm gì vậy?"

Triệu Cẩn Du nghiêm giọng chất vấn, vừa nhìn hành động giống như đang quyến rũ, câu dẫn hắn của nàng vừa cảm thấy chán ghét.

Giang Lưu Ly quấn mảnh vải mỏng kia lên trán vài vòng, vừa băng vết thương vừa tức giận đáp: "Ta không thể băng bó cho mình được sao? Vết thương này chảy máu không ngừng, ta buộc

phải cầm máu."

Triệu Cẩn Du vừa nhìn làn da bị lộ ra ngoài của nàng vừa có biểu cảm kỳ lạ.

Giang Lưu Ly băng bó vết thương xong, nhìn thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào đôi chân trần của mình thì lập tức cảm thấy phản cảm.

Nàng đi vài bước đến cạnh giường, tìm thấy một chiếc trung y khá dài thì lập tức mặc lên người, che đậy phần thân thể bị lộ ra ngoài do y phục bị rách.

Triệu Cẩn Du liếc nhìn vết thương đã được băng bó cẩn thận trên trán của nàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy kỳ quái. Một Giang Lưu Ly chỉ biết ăn ngon mặc đẹp, nay lại biết băng bó vết thương sao?

Không lâu sau, Liễu Tiêm Vũ đến nơi. Thoạt nhìn, gương mặt nàng ta có vẻ bối rối, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trên mặt còn có nét mệt mỏi và buồn ngủ, vừa vào đại sảnh thì lập tức hành lễ với Triệu Cẩn Du.

Biểu cảm của hắn chợt trở nên ôn hòa hơn, cho phép Liễu Tiêm Vũ đứng dậy, lại khẽ nói rằng hắn gọi nàng ta đến đây chỉ để hỏi vài câu mà thôi.

Điệu bộ của Liễu Tiêm Vũ cực kỳ ổn thỏa. Nàng ta hơi cúi đầu, ánh mắt thành khẩn và nói: "Nếu là chuyện thần thiếp biết rõ thì sẽ nói ra."

Sau đó, Triệu Cẩn Du hỏi Liễu Tiêm Vũ đã làm những việc gì trong hôm nay. Nàng ta đáp rằng cả ngày đều ở hậu viện của vương phủ, có rất nhiều người hầu có thể làm chứng cho nàng ta. Lời nói của Liễu Tiêm Vũ chân thật như thể nàng ta thực sự không làm gì cả.

Nghe xong, Triệu Cẩn Du nhìn Giang Lưu Ly với ánh mắt mỉa mai, tựa như đang trách nàng đã vu oan cho người vợ kia của hắn.

Giang Lưu Ly hừ lạnh, dứt khoát hỏi Liễu Tiêm Vũ: "Hôm qua, tỷ đã cho ta một tấm lệnh bài xuất phủ, đúng chứ?"

"Đó chẳng phải là do muội muội nhớ cha mẹ ruột, đòi sống đòi chết để ép buộc ta giao lệnh bài hay sao?"

Ý tứ trong giọng nói của Liễu Tiêm Vũ đã thay đổi ý nghĩa sự việc,

cố tình làm trọng điểm trở nên mơ hồ, càng khiến Triệu Cẩn Du cảm thấy mọi hành động của Giang Lưu Ly đều là ác ý.

Giang Lưu Ly đã nhận ra điều này. Nàng thực sự cảm thấy cách nói chuyện của Liễu Tiêm Vũ là một bộ môn nghệ thuật đáng học hỏi. Nhưng hiện giờ Giang Lưu Ly không muốn sa vào cái bẫy do nàng ta bày ra.

Nàng lập tức thẳng thắn nói: "Tỷ không cần phải mô tả tình hình lúc ấy quá chi tiết. Đối với những gì ta hỏi, tỷ chỉ cần nói có hoặc không. Có phải chính tỷ đã cho ta mượn lệnh bài xuất phủ hay không?"

"Có."

"Sáng nay, tỷ có đến Lưu Doanh hiên của ta hay không?"

"Có."

Giang Lưu Ly không cần hỏi thêm, nói thẳng với Triệu Cẩn Du: "Vương gia! Hôm qua, Tiêm Vũ tỷ tỷ đã cho ta mượn lệnh bài xuất phủ. Ngoài mặt thì nàng ta cho phép ta về nhà thăm cha mẹ, nhưng thực chất là muốn mượn thế lực của phủ Thừa tướng để thăm dò về thân phận tình nhân mới của Vương gia. Sáng nay, nàng ta đã dẫn một đám nha hoàn và bà tử đến đây gặp ta, sau đó tra hỏi về kết quả điều tra tình nhân mới của Vương gia. Nếu ngài không tin thì có thể hỏi đám người hầu trong phủ. Vương phủ có nhiều nha hoàn đến vậy, ta không tin rằng nàng ta có thể mua chuộc được tất cả bọn họ!"

Nghe vậy, Liễu Tiêm Vũ lập tức quỳ rạp xuống đất, hoảng sợ nói: "Vương gia! Hiện giờ đã là đêm hôm khuya khoắt, không tiện để tập trung mọi người. Xin ngài hãy đợi ngày khác để tiếp tục truy xét!"

"Ngày khác? Đợi đến khi tỷ đã mua chuộc tất cả những người hầu thì mới truy xét hay sao?"

Giang Lưu Ly lập tức quỳ xuống bên cạnh Liễu Tiêm Vũ và nói với Triệu Cẩn Du: "Vương gia! Binh quý thần tốc*. Nếu ngài muốn điều tra rõ chân tướng thì nhất định phải lập tức thẩm tra nhân chứng. Nếu không, ta chỉ sợ sẽ có người lại thừa cơ gây sóng gió."

Liễu Tiêm Vũ hoảng sợ nhìn Triệu Cẩn Du, vẻ mặt đầy bất an và bối rối, muốn nói lại thôi, nhưng Triệu Cẩn Du đã nhanh chóng ra lệnh, kêu gọi tập trung tất cả đám nha hoàn, người hầu và bà tử

trong vương phủ.

Những lời mà Liễu Tiêm Vũ định nói đều mắc nghẹn ở cổ họng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Chương 13
Vật chứng chết đi sống lại

Tuy nhiên, sau khi Triệu Cẩn Du bước ra khỏi phòng, Liễu Tiêm Vũ liền thay đổi vẻ mặt hoảng sợ vừa nãy, ngược lại còn cười với Giang Lưu Ly.

“Muội muội, cảm ơn muội đã tìm nhiều nhân chứng đến giúp tỷ, mượn lời của muội để tìm họ tới đây, còn uy quyền hơn tỷ nhiều.”

Giang Lưu Ly cảm thấy kỳ quái khi nghe thấy những lời này của Liễu Tiêm Vũ, có điều nàng nhìn dáng vẻ không chút sợ sệt của Liễu Tiêm Vũ, trong lòng lại lờ mờ có thêm dự cảm không lành.

Mà sau đó, đám người hầu xác nhận rằng Liễu Tiêm Vũ đã dậy sớm đến tìm Giang Lưu Ly, tra hỏi nàng về chuyện người tình mới của Vương gia.

Ánh mắt Liễu Tiêm Vũ rưng rưng giọt lệ, nàng ta nói với giọng buồn bã: “Suốt cả đêm Vương gia không ở trong vương phủ, thần thiếp thực sự rất lo lắng trong lòng, vừa lúc Lưu Ly nói với thần thiếp là muốn điều tra chuyện này, thần thiếp bèn nhất thời hồ đồ mà đồng ý, vì vậy sáng sớm nay mới qua hỏi nàng ấy. Tự mình dò hỏi chuyện của Vương gia, thần thiếp đã biết tội.”

Nghe thấy lời này của Liễu Tiêm Vũ, trong lòng Giang Lưu Ly không thể giải thích được, nàng ta thừa nhận mình muốn điều tra chuyện người tình mới nhanh như vậy sao?

Về chuyện Tô Tuyết Yên gặp nạn, xem ra Liễu Tiêm Vũ chỉ có suy nghĩ muốn điều tra mình, ngược lại cũng không phải là chuyện gì to tát.

Lúc này, Triệu Cẩn Du chỉ muốn tìm ra hung thủ thực sự đằng sau

vụ phóng hỏa này, hắn nhìn về phía Giang Lưu Ly, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ châm chọc.

Triệu Cẩn Du dường như nhận định rằng nàng giống như vai hề nhảy nhót, dù có tìm đến nhiều người như vậy cũng không nói được gì có lợi cho mình, bởi vì bản thân chính là hung thủ thực sự.

Giang Lưu Ly nghiến răng, đối mặt với ánh mắt của Triệu Cẩn Du, nàng hỏi đám a hoàn được Liễu Tiêm Vũ đưa đến vào lúc sáng sớm, hỏi bọn họ có nhìn thấy cây trâm ngọc bích màu tím của mình mà sáng nay Liễu Tiêm Vũ lấy không.

"Chưa từng nhìn thấy."

Tất cả người hầu và a hoàn đều trả lời giống nhau.

Giang Lưu Ly nhớ lại tình hình lúc đó, lúc này mới nhìn ra được hàm ý thực sự trong nụ cười của Liễu Tiêm Vũ cười với mình vừa nãy.

Lúc sáng, nàng ta đứng ở chỗ khuất cầm cây trâm ngọc bích màu tím của mình và ngắm nghía, bởi vì Tập Phương che mất nên những người hầu kia căn bản không nhìn thấy Liễu Tiêm Vũ lấy cây trâm của mình.

Vì vậy, Liễu Tiêm Vũ không ngại việc nàng tìm người hầu đến để vặn hỏi, bởi vì những người hầu này sẽ trở thành nhân chứng cho việc nàng ta không liên quan đến cây trâm ngọc bích màu tím.

Thì ra lúc sáng Liễu Tiêm Vũ dẫn một nhóm người đến vặn hỏi mình về việc người tình mới là cố ý.

Nàng ta chính là muốn để lại kẽ hở trong việc dò la chuyện riêng tư của Vương gia trước mặt nhiều người như vậy, chỉ có như vậy bản thân mình mới tìm đến những người này để làm nhân chứng, chứng minh Liễu Tiêm Vũ quả thực nghi ngờ thân phận của Tô Tuyết Yên, nhưng như vậy thì sao chứ?

Điều này không thể chứng minh rằng Liễu Tiêm Vũ có liên quan đến vụ phóng hỏa.

Bị Liễu Tiêm Vũ lập mưu như vậy, trong lòng Giang Lưu Ly vô cùng ấm ức, nàng kìm nén cơn giận, dò hỏi động thái của Tiêm Vũ các hôm nay.

Giang Lưu Ly không tin rằng Liễu Tiêm Vũ không để lại bất kỳ

manh mối nào.

Có thị vệ bẩm báo rằng hôm nay có một con chó chạy ra khỏi Tiêm Vũ Các, có người hầu đuổi theo phía sau, còn lại không có bất kỳ điều gì không ổn cả.

"Chó?"

Giang Lưu Ly nhắc lại từ này, nghĩ đến tấm lệnh bài mà hôm nay Liễu Tiêm Vũ muốn lấy từ mình, đột nhiên trong lòng hiểu ra mấy phần.

"Phu nhân đổ mùi hương lên lệnh bài để con chó đánh mùi, sau đó cho người hầu truy tìm theo dấu chân của con chó, như vậy còn sợ không thể tìm ra vị trí của Thiên Hương lầu sao?"

Giang Lưu Ly vừa nói ra, lập tức khiến cho sắc mặt của Liễu Tiêm Vũ trở nên tái nhợt.

Liễu Tiêm Vũ không ngờ rằng Giang Lưu Ly này lại thông minh như vậy, có điều cho dù nàng biết được chân tướng thì thế nào chứ, nàng ta vẫn phải giả bộ vô tội.

"Muội muội, sao muội lại có thể nói lung tung vậy chứ? Con chó mà ta nuôi rất nghịch ngợm, suốt ngày chạy lung tung, từ trước đến nay ta luôn cho người hầu theo sau để trông nom nó, điều này không có gì không ổn chứ?"

"Nếu phu nhân là người nuôi chó chắc có lẽ cũng biết, chó là một loài rất giỏi lần theo dấu vết mùi hương, nếu không ngoài dự liệu của ta, con chó mà phu nhân nuôi lại càng là cao thủ trong số đó, đúng không?" Giang Lưu Ly hỏi lại Liễu Tiêm Vũ.

Khuôn mặt Liễu Tiêm Vũ lộ ra vẻ khó hiểu, nàng ta giống như không biết gì, nhìn về phía thị nữ Tập Phương của mình.

Tập Phương bước ra khỏi hàng và trả lời: "Tuyết Nhi mà phu nhân nuôi là một con ngọc khuyển trên núi tuyết, quả thực là có khả năng lần theo mùi hương, có điều phu nhân là tiểu thư khuê các, không biết gì về việc nuôi chó, tất cả đều do các nô tỳ lo liệu."

"Phu nhân không hiểu về chó, nhưng ta lại rất rõ. Chỉ cần hôm nay con chó kia đã từng đi qua Thiên Hương lầu, ta sẽ có cách để nó dẫn ta qua đó một lần, nếu phu nhân không ngại giao con chó và tấm lệnh bài cho ta, ta thử một chút là biết ngay."

Giang Lưu Ly đã chắc chắn bảy tám phần về chuyện này, chỉ cần con chó đó đi đến Thiên Hương lầu, chứng cứ chứng minh Liễu Tiêm Vũ là người phóng hỏa cũng xem như chắc như đinh đóng cột.

Nhưng điều không ai có thể ngờ tới là người hầu bẩm báo chú chó kia đã chết rồi, chỉ cầm lệnh bài từ Tiêm Vũ các tới.

Liễu Tiêm Vũ run rẩy nói: "Ngươi nói láo, Tuyết Nhi của ta sao có thể chết được? Rõ ràng sáng sớm nay nó còn chạy nhảy hoạt bát..."

Lô Hoa, một thị nữ của Tiêm Vũ các đứng ra, nói với vẻ hoảng sợ: "Đây đều là lỗi của nô tỳ, hôm nay lúc nô tỳ cho Tuyết Nhi ăn, đã bỏ nhầm thuốc chuột vào trong thức ăn của Tuyết Nhi, Tuyết Nhi... cứ như vậy mà đi rồi, phu nhân tha tội."

Nói xong, Lô Hoa quỳ xuống đất, vả vào miệng mình.

Cơ thể Liễu Tiêm Vũ lung lay sắp đổ, dường như không thể chấp nhận được sự đả kích của tin tức này, chỉ tựa vào người Tập Phương khóc nức nở.

Giang Lưu Ly ngửi tấm lệnh bài trong tay, không có chút mùi hương nào cả, rõ ràng là đã bị người khác lau sạch.

Hiện tại con chó cũng đã chết, Giang Lưu Ly cười nhạt: "Sao lại trùng hợp như vậy? Ta vừa muốn tìm con chó, con chó đã chết bất đắc kỳ tử rồi."

Nghe vậy, Tập Phương quỳ xuống tố cáo với Vương gia: "Vương gia, Tuyết Nhi là thú cưng mà phu nhân đã nuôi ba năm rồi, phu nhân thương yêu Tuyết Nhi nhất, hiện tại Tuyết Nhi đã chết, phu nhân vô cùng đau buồn, Giang chủ tử sao có thể giội nước bẩn lên người phu nhân như vậy chứ?"

"Giội nước bẩn? Liễu phu nhân có thể ra tay tàn nhẫn với thú cưng mà mình đã nuôi ba năm, người nào có thể đuổi kịp lòng dạ ác độc này!"

Một giọng nói mang theo vẻ châm chọc từ xa vọng lại gần, mọi người nhìn qua liền thấy Thẩm Mạn Âm đang tiến lại.

Mà trong lòng của Tử Mộng, thị nữ bên cạnh Thẩm Mạn Âm đang ôm một chú chó nhỏ màu trắng như tuyết.

Chú chó đó chính là Tuyết Nhi mà Liễu Tiêm Vũ nuôi.

“Tuyết... Tuyết Nhi.”

Khi Liễu Tiêm Vũ nhìn thấy chú chó con được người khác ôm trong lòng mà không tổn hại gì, lập tức vô cùng kinh ngạc.

Sao lại như vậy, rõ ràng thuộc hạ đã bẩm báo rằng chú chó đã chết rồi mà?

Thẩm Mạn Âm hành lễ với Triệu Cẩn Du, bình tĩnh khoan thai giải thích: “Thị nữ Tử Mộng của ta nhìn thấy Lô Hoa hành động lén lút, bèn bí mật bám theo, đổi thức ăn mà Lô Hoa cho chú chó ăn, nên mới cứu được mạng của chú chó này.”

Trong lòng Liễu Tiêm Vũ thầm hận Thẩm Mạn Âm hay lo chuyện bao đồng, trên mặt lại hành lễ cảm ơn Thẩm Mạn Âm, nói với vẻ cảm kích: “Đa tạ nương nương đã cứu Tuyết Nhi của ta.”

Nói xong, Liễu Tiêm Vũ bèn tiến lên trước đón lấy chú chó nhỏ từ trong vòng tay của Tử Mộng.

Chú chó nhìn thấy chủ nhân bước đến, vẫy đuôi thích thú, muốn bổ nhào vào vòng tay của Liễu Tiêm Vũ.

Chương 14

Chứng minh sự trong sạch một cách cao tay hơn

Thế nhưng Tử Mộng lại lùi lại một bước, né tránh Liễu Tiêm Vũ, giao chú chó vào vòng tay của Giang Lưu Ly.

Hành động này của Thẩm Mạn Âm rõ ràng là đến để giúp đỡ Giang Lưu Ly.

Giang Lưu Ly thật sự không ngờ rằng đường núi khúc khuỷu, ngã ở đây lại có cứu binh tới.

Trong lòng Liễu Tiêm Vũ biết rằng nếu Giang Lưu Ly thực sự có cách khiến cho chú chó này trở lại Thiên Hương lầu một chuyến thì bản thân mình sẽ không trốn tránh được trách nhiệm về việc hỏa hoạn.

Liễu Tiêm Vũ muốn mở miệng nói nhưng Giang Lưu Ly lại không cho nàng ta có cơ hội này.

Giang Lưu Ly xin chỉ thị của Triệu Cẩn Du, mượn dùng chú chó này.

Sau khi nhận được sự cho phép của Triệu Cẩn Du, Giang Lưu Ly đặt con chó xuống và ra lệnh cho người bịt mắt Liễu Tiêm Vũ và đưa lên xe ngựa. Trên tay của Liễu Tiêm Vũ đang cầm tấm lệnh bài, đó chính là tấm lệnh bài xuất phủ của Giang Lưu Ly trước đó.

Chú chó nhìn thấy trong tay chủ nhân đang cầm lệnh bài mà trước đó đã đặt trước mũi của mình, ngộ nhận rằng Liễu Tiêm Vũ đang bảo mình dẫn đường đi đến nơi có mùi hương trên lệnh bài, bèn vung chân chạy lon ton trên đường.

Ngồi trên xe ngựa, Liễu Tiêm Vũ có cảm giác như bị kim châm suốt dọc đường, nàng ta muốn ngăn cản chú chó con đi về phía trước, nhưng đáng tiếc hiện tại dưới ánh mắt của mọi người, nàng ta không thể lên tiếng.

Thậm chí đôi mắt của nàng ta cũng bị bịt kín, không biết chú chó nhỏ sẽ dẫn đi đến đâu.

Liễu Tiêm Vũ hy vọng trong lòng rằng có thể chú chó sẽ đi đến một nơi khác chứ không phải là Thiên Hương lầu.

Nhưng rất nhanh, sự mong đợi của nàng ta đã tan thành mây khói.

Chiếc xe ngựa dừng lại, một thị nữ tiến đến mở tấm vải che mặt của nàng ta ra, lầu gác bên ngoài xe ngựa của Liễu Tiêm Vũ đã bị lửa thiêu rụi thành một đống đổ nát, trên tấm bảng hiệu đã gần như biến thành than, chỉ nhìn thấy một chữ "Hương" lờ mờ, trông rất đáng thương.

Lưu Tiêm Vũ nắm chặt hai tay, khu vực này chắc chắn là Thiên Hương lầu.

Chú chó nhỏ thực sự đã dẫn nàng ta đến đây.

Liễu Tiêm Vũ nhìn về phía chú chó mà mình nuôi với vẻ ác liệt, lại nhìn thấy con súc vật đó đang gật gù đắc ý, nó dường như cho rằng mình đã giúp Liễu Tiêm Vũ tìm thấy đích, thậm chí còn phấn khích mà sủa "gâu gâu" mấy tiếng.

Trong lòng Liễu Tiêm Vũ vô cùng giận dữ.

Giang Lưu Ly cười: "Phu nhân, nếu tỷ không để chú chó này ngửi mùi hương và tìm đến đây trước, sao chú chó này lại có thể dẫn tỷ qua đây một lần nữa một cách quen đường như vậy?"

Liễu Tiêm Vũ giả bộ không rõ: "Hành tung của con súc vật này, làm sao ta có thể kiểm soát được chứ? Không chừng người nào đó đã dùng chú chó của ta để tìm đường, cố tình vu oan cho ta. Tấm lệnh bài xuất phủ này cũng không phải là từ đầu chí cuối đều nằm trong tay ta, nếu có người dùng tấm lệnh bài này để luyện cho chú chó tìm kiếm qua mùi hương, đương nhiên là ta bị tính kế."

Ý của Liễu Tiêm Vũ là Thẩm Mạn Âm đã từng quản lý hậu viện của phủ Ninh Vương, lệnh bài xuất phủ cũng từng ở trong tay của Thẩm Mạn Âm, nói không chừng Thẩm Mạn Âm đã cùng lệnh bài

để huấn luyện chú chó.

Thẩm Mạn Âm bị Liễu Tiêm Vũ vu oan như vậy, trong lòng không hề tức giận, ngược lại còn cảm thấy hơi vui mừng.

Bởi vì đến cái cớ như vậy mà Liễu Tiêm Vũ cũng biện ra được, có thể thấy nàng ta đã ở trong tình thế khó khăn, dứt khoát là chó cùng rứt giậu, muốn chĩa mũi dùi vào mình.

Thẩm Mạn Âm không muốn dính kế của Liễu Tiêm Vũ, nếu lúc này nàng ta tức giận gây gổ với Liễu Tiêm Vũ, có thể Liễu Tiêm Vũ còn có thể tìm ra lời lẽ để gây chuyện.

Đôi mắt của Thẩm Mạn Âm đỏ lên, lập tức phất chiếc khăn tay ra và bắt đầu lau nước mắt, quỳ xuống trước mặt Triệu Cẩn Du với vẻ uất ức, nói trong tiếng nức nở: "Vương gia, tấm lệnh bài xuất phủ kia quả thực là đã từng ở trong tay ta, nhưng ta chưa từng biết Vương gia có ngày sẽ đặt chân tới chốn trăng hoa này, sao ta có thể biết trước mà dùng tấm lệnh bài này huấn luyện chú chó tới đây chứ? Huống hồ, chú chó đó lại là thú cưng của Liễu phu nhân, làm sao ta có thể có được nó, Liễu phu nhân như vậy là vu oan cho ta, ta... ta..."

Thẩm Mạn Âm nói đến đây, lồng ngực liền nhấp nhô kịch liệt, không thể nói được thành lời nữa, chỉ là nước mắt không kìm được mà tuôn ra, từng giọt lớn rơi xuống đất như những viên ngọc bị đứt dây.

Liễu Tiêm Vũ tức giận nhìn chằm chằm dáng vẻ khóc đến hết cả hơi của Thẩm Mạn Âm lúc này, biết được Thẩm Mạn Âm đang giả vờ, nhưng nàng ta càng biết rằng Triệu Cẩn Du sẽ dính chiêu này.

Hiện tại, bị Thẩm Mạn Âm giành khóc trước như vậy, nếu bản thân còn giả vờ oan ức mà khóc lóc tranh cãi nữa sẽ càng khiến cho Triệu Cẩn Du chán ghét.

Triệu Cẩn Du nhìn thấy người thiếp mà mình cưng chiều khóc lóc thảm thiết như vậy, nhất thời đau lòng, hắn lập tức đỡ Thẩm Mạn Âm dậy, nhẹ nhàng nói: "Chuyện này ta biết nàng vô tội, đừng khóc nữa, khóc lóc có hại cho gan, cơ thể nàng lại không tốt."

Thẩm Mạn Âm đứng dậy nhờ sức đỡ của Triệu Cẩn Du, đầu tiên là cảm động nhìn hắn, sau đó ánh mắt di chuyển nhìn Liễu Tiêm Vũ một cái với vẻ do dự chần chừ, lông mày lá liễu hơi nhíu lại, rất đáng thương.

Triệu Cẩn Du thuận theo ánh mắt của Thẩm Mạn Âm nhìn về phía Liễu Tiêm Vũ, ánh mắt đã mang theo vài phần ghét bỏ, hắn lạnh lùng chất vấn: "Sự việc đã bày ra đây rồi, nàng còn có gì để nói chứ!"

Liễu Tiêm Vũ vội vàng quỳ rạp trên mặt đất, vẫn không chịu thừa nhận.

"Điện hạ, những chuyện này thần thiếp thực sự không biết gì. Tiêm Vũ đã hầu hạ điện hạ nhiều năm như vậy, sao tâm tính có thể độc ác như vậy? Thần thiếp thực sự bị hãm hại, những chuyện này nói không chừng là do một tay Giang Lưu Ly sắp đặt. Người luôn biết thân phận của tình nhân được sủng ái mới của Vương gia chẳng phải chỉ có nàng ta sao?"

Thấy rằng không thể vu cáo hãm hại Thẩm Mạn Âm nữa, Liễu Tiêm Vũ bèn vu khống cho Giang Lưu Ly.

Ánh mắt Triệu Cẩn Du di chuyển về phía Giang Lưu Ly, vẻ nghi ngờ trong ánh mắt hắn khiến Giang Lưu Ly tức giận.

Hiện tại sự thực đã bày ra trước mặt, Triệu Cẩn Du lại vẫn nghi ngờ mình, chung quy là vì hắn vẫn đang xem trọng tình cảm với Liễu Tiêm Vũ và càng xem thường mình hơn.

Giang Lưu Ly không nhìn Triệu Cẩn Du mà chỉ đứng thẳng người đi đến trước mặt Liễu Tiêm Vũ và nói: "Được rồi, nếu Liễu phu nhân đã nói như vậy, vậy thì có một số chuyện chúng ta phải bàn bạc một chút rồi. Ta hỏi tỷ, tỷ chưa bao giờ để chú chó của tỷ ngửi mùi trên tấm lệnh bài để tìm đường?"

"Đương nhiên."

Giang Lưu Ly lại hỏi: "Tấm lệnh bài kia, lúc sáng ta trả lại cho tỷ, tỷ chưa từng giở trò gì trên đó cả?"

"Tất nhiên là không. Liễu Tiêm Vũ ta từ trước đến nay luôn làm việc quang minh chính đại."

Liễu Tiêm Vũ nói lời này với vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Nhưng đợi nàng ta nói xong, tấm lệnh bài trong tay lại bị Giang Lưu Ly cướp lấy.

Liễu Tiêm Vũ không biết tại sao, đưa tay muốn giành lại nhưng lại bị Giang Lưu Ly né tránh.

Giang Lưu Ly đưa tấm lệnh bài cho Triệu Cẩn Du, nói từng câu từng chữ: "Vương gia, những lời này của Liễu phu nhân là đang nói dối, chứng cứ chứng minh lời nói của nàng ta là thật hay giả chính là ở trên tấm lệnh bài này. Lúc này, tấm lệnh bài này không có chút mùi hương nào, nhưng hôm qua chúng ta đã đến Thiên Hương lầu, bất cứ đồ vật nào trên người đều dính mùi son phấn nồng nặc, nếu lệnh bài không được xử lý, sao lại không có mùi?"

Triệu Cẩn Du nghe xong bèn ngửi tấm lệnh bài, quả nhiên không có chút mùi nào, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên âm trầm.

Trong lòng Liễu Tiêm Vũ gào thét, đang chờ để viện cơ tiếp nhưng Giang Lưu Ly lại nhìn nàng ta mà cười, giành nói trước: "Phu nhân không cần nói những lời gì mà lệnh bài do thị nữ bảo quản, xử lý thế nào không liên quan gì đến tỷ nữa, liên tục chối đẩy trách nhiệm, nhàm chán lắm!"

Ánh mắt Liễu Tiêm Vũ như dao nhìn về phía Giang Lưu Ly, lúc này nàng ta mới biết thì ra Giang Lưu Ly là một nhân vật khó đối phó như vậy, hiện tại nàng ta đã hết hi vọng trở mình, chỉ có thể quỳ xuống nhận tội, nghiến chặt răng mà nói: "Vương gia, thần thiếp chỉ là nhất thời hồ đồ..."